

Under Dusken

STUDENTAVISA I TRONDHEIM NR.02 109. ÅRGANG 21.02.23 - 14.03.23

KRITISK TIL TRENDEN: – FOR NOEN ER DET ICK Å GÅ OPP EN TRAPP

Fra seksmannskollektiv til villa 16
Studentlekene 2023 37 | Faren med fjerning av kjønnklassene i prisutdelinger 48

GRATIS

Laget av og for studenter

Kjøp og selg pensum
på iBok.no

10

NYHETSKOMMENTAR:

Transrettigheter er menneskerettigheter. Å kjøpe Hogwarts legacy er å pisse på de rettighetene.

26

GUIDE TIL TRONDHEIMS BRUNESTE PUB:

Dyr pils, slitne erkekrøndere og dimmet belysning; Vi har jaktet ned Trondheims bruneste pub.

37

STUDENTLEKENE 2023:

Idrettsglade studenter reiser til Trondheim for å bli med på én av Norges største studentidrettsfestivaler. Spørsmålet er om Trondheim er klar for det.

44

PORTRETTINTERVJU: DETTE ER MÖRMAID

Mörmaid hadde konsert på kultursenteret Isak på siste dagen av Trondheim Calling.

LES MER PÅ UNDERDUSKEN.NO

REDAKTØR UNDER DUSKEN
Ingeborg Hågensen
– Tlf: 415 69 756
avisredaktor@studentmediene.no

NESTLEDERE UNDER DUSKEN
Kristoffer Benjamin Løge Hedman
– Tlf: 482 33 023
avisredaktor@studentmediene.no

Bendik Brodshaug
– Tlf: 468 47 347
nettredaktor@studentmediene.no

ANSVARLIG REDAKTØR
STUDENTMEDIENE I
TRONDHEIM AS
Trym Håkon Sundby
– Tlf: 905 38 312
ansvarligredaktor@studentmediene.no

REDAKSJONSSJEF
Andreas Jensen
redaksjonssjef@studentmediene.no

DAGLIG LEDER
Sara Heitmann
– Tlf: 919 91 626
dagligleder@studentmediene.no

SALGSSJEF
Rohit Balasubramaniam
salgssjef@studentmediene.no

NYHETSREDAKTØR
nyhetsredaktor@studentmediene.no

DEBATTREDAKTØR
Amanda Hytten Bjerknes
debattredaktor@studentmediene.no

AKTUALITETSREDAKTØR
Ayne Kifle Assefa Aalen
aktualitetsredaktor@studentmediene.no

KULTURREDAKTØR
Helge Isdal
kulturredaktor@studentmediene.no

FOKUSREDAKTØR
Astrid Lie Sætaberget
fokusredaktor@studentmediene.no

MUSIKKREDAKTØR
Even Kaushik
musikkredaktor@studentmediene.no

FOTOREDAKTØR
Øyvind Sivertsen
fotoredaktor@studentmediene.no

GRAFISKSJEF
Julia Hågbrenna Gabrielsen
grafisksjef@studentmediene.no

ILLUSTRASJONSSJEF
Victoria Stenshagen
illustrasjonssjef@studentmediene.no

DESK
Andrea Barland (sjef), Amanda Hytten
Bjerknes, Benedikt Erikstad Javorovic,
Cecilie Bjørnsdatter Raustein, Margret Meek,
Marthe Bjørva, Hallstein Røstad

GRAFIKERE
Jesper Hustad
Elaine Essén
Julia Hågbrenna Gabrielsen
Ingrid Kvernøvik Knudsen

KORREKTUR
Cecilie Bjørnsdatter Raustein (sjef)

FORSIDE
Tallak Lie (illustrasjon)

TIPS OSS!

tips@studentmediene.no

ANNONSERE?

salgssjef@studentmediene.no

Under Dusken er et uavhengig organ for studenter i Trondheim, utgitt av Studentmediene i Trondheim AS. Under Dusken blir distribuert gratis i Trondheim, og kommer ut seks ganger i semesteret. Under Dusken arbeider etter god presseskikk i henhold til Vær Varsom-plakaten. Den som mener seg rammet av urettmessig omtale oppfordres til å kontakte redaksjonen.

Under Dusken blir utgitt av Studentmediene i Trondheim som får økonomisk støtte av Velferdstinget i Trondheim og Studenter-samfundet i Trondheim, som står uten redaksjonelt ansvar.

Miljøtrykksak fra
Trykkpartner AS.

Lisensnr. 241823
Sertifikat nr. 1638

Hun glir bare i svart, det er en ick.

DYPPDYKK **NERDY** UNDERHOLDNING MAT
SEX KULTUR SATIRE
SAMFUNDET INTERVJUER **DRAM** SKETCH
REPORTASJE STUDENT
HUMOR NYHETER
TÅRERTESTER TRONDHEIM **PORTRETT**

underdusken.no/video

LEDER

Ingeborg Hågensen
REDAKTØR I UNDER DUSKEN

ILLUSTRASJON: Linn Zhu Yu Grotnes

Vi må gjøre mer enn å erklære Borten Moe non grata

«Gjenreis heltidsstudenten» var stikkordet til studentopprøret i 1993. Nå, 30 år senere, bør vi ha et liknende studentopprør med stikkordet som slagord.

Resultatene fra Studiebarometeret 2022, som ble presentert forrige uke, viser at studentene er mindre fornøyde med studenttilværelsen enn tidligere. Studenter jobber mer og studerer mindre. Tre år med pandemi gikk ut over kvaliteten på undervisningen og undersøkelsen viser at studenter nå ser seg nødt til å prioritere vekk forelesninger til fordel for jobb. Det bør gjøre minister for forskning og høyere utdanning Ola Borten Moe bekymret.

Som fulltidsstudent er man i utgangspunktet student på heltid, men tallene fra Studiebarometeret viser at studenter jobber opptil 9,5 timer i uka. Mange studenter er heldige og har en relevant deltidsjobb ved siden av. Det gir erfaring og kommer godt med senere i livet, men det er et paradoks at studentene nå er avhengige av en deltidsjobb ved siden av studiene.

Politikerne må sørge for at høyere utdanning er for alle, og ikke bare for dem som har råd til å studere. Det er ikke alle som har oppsparte midler å bruke.

At studenter er nødt til å prioritere vekk forelesninger til fordel for deltidsjobben, bør få varsellampene til å lyse. Mange er bekymret for økonomien, noe som tapper energi og tar fokus vekk fra studiene. Det er viktig at kvaliteten på undervisningen er god, og at studentene har mulighet til å dra på forelesninger for at vi skal få den kompetansen vi og samfunnet trenger når vi skal inn i arbeidslivet. Vi er først og fremst studenter for å studere.

Der arbeidstakere har mulighet til å streike for å bedre lønnsvilkårene, må studentene ta til takke med den studiestøtten politikerne bestemmer.

Når studentene har så liten tillit til utdanningsministeren, må vi gjøre mer enn å bare erklære ham *non grata*, altså uønsket, som studentparlamentene i Oslo og Bergen har gjort. Vi må *vis* at Borten Moe er uønsket gjennom handling.

På 90-tallet tok studentene til gatene for å løfte fram sine krav om å bedre studentvelferden. I likhet med Borten Moes ambisjoner om å gjøre en «total makeover» av utdanningssektoren hadde også daværende utdanningsminister Gudmund Hernes ambisjoner. Forskjellen er at studentene på 90-tallet omgjorde frustrasjon til handling da statsbudsjettet fikk begeret til å renne over. Studentene på 90-tallet tvang politikerne til å høre på dem, og fikk gjennomslag. Jeg skulle ønske vi kunne få til et like stort engasjement og rope minst like høyt i gatene når vi blir urettferdig behandlet.

Dette er høydepunktene fra årets ISFiT

400 internasjonale studenter besøkte Trondheim i løpet av ISFiT 2023. Her er noen tilbakeblikk på noen av festivalens mange arrangementer.

TEKST: Kristoffer Hedman

ISFiT-president Åse Håtveit forteller at åpningen av festivalen var hennes favorittøyeblikk så langt. Storsalen var fullpakket og fargerik med 400 internasjonale studenter og 450 frivillige kledd i ulike nasjonaldrakter.

– Det var en utrolig opplevelse. Jeg har aldri vært med på åpningen av en fysisk festival tidligere, sier Håtveit.

Håtveit forteller at de internasjonale studentene har vært veldig fornøyd med norgeseventyret.

– Første dagen fikk de oppleve ordentlig trondheimsvær.

Både snøstorm, vind og sol møtte de reisende da de ankom Trondheim onsdag den 8. februar. Håtveit forteller at hun snakket med noen studenter fra Brasil som var helt i hundre da de så sin første snøstorm.

– Dette hadde ikke vært mulig uten våre fantastiske frivillige og verter, opplyser Håtveit.

Rundt månedsskiftet manglet ISFiT fremdeles sengeplasser til over 300 internasjonale studenter. Håtveit forteller at de endte opp med flere sengeplasser til overs takket

være engasjementet til studentene i Trondheim.

– Det var en spennende logistisk utfordring å få 300 verter til å treffe 400 studenter på ankomstdagen deres.

ISFiT er over for denne gang, men Håtveit forteller at en ny ISFiT-president skal velges allerede 22. mars, og et nytt tema bestemmes. Møtet er åpent for alle medlemmer på Samfundet og hvem som helst kan stille til ledervervet. Neste ISFiT går av stabelen i 2025, og i løpet av de neste to årene skal 450 frivillige planlegge hvordan de skal toppe årets festival.

Polarisering på dagsordenen under årets ISFiT

TEKST: Ingeborg Hågensen | FOTO: August Carlsen Grøstad

FELLES GRUNN: Årets ISFiT-festival handler om å samle folk, forstå hverandre og bygge en felles grunn

Joshua fra Uganda var ambassadør for ISFiT i hjemlandet.

– Polarisering er et stort problem i hjemlandet mitt; der må man velge enten A eller B. Dette er problematisk da virkeligheten ikke bestandig er så svart-hvitt. Det er viktig at folk på tvers av kulturer møtes og prøver å forstå hverandres syn på verden, sier han.

POLARISERING: Perpetua, Joshua og Fabiola mener at sosiale medier er med på å skape polarisering.

Studentenes fredspris ble gitt til studentmagasinet Doxa

TEKST: Åsne Omland og Tuva Martine Ambjørseiet | FOTO: August Carlsen Grøstad

ÅRETS VINNERE: Nikita Kuchinskii, Aleksandra Guliaeva og Ekaterina Kuchinskii er redaktører i det russiske studentmagasinet DOXA.

Mathea Mohn, leder av studentenes fredspris, forteller at fredsprisen er en del av ISFiT og blir delt ut i forbindelse med festivalen annethvert år.

– Den blir gitt på vegne av alle norske studenter til en student eller studentorganisasjon som har gjort en særlig innsats i kampen for fred, menneskerettigheter og demokrati.

Doxa startet sitt arbeid i 2017 fra salene på et universitet i Moskva. De har skrevet om politisk forfølgelse og undertrykkelse og har i nyere tid dekket invasjonen av Ukraina.

VIKTIG ARBEID: Mathea Mohn mener DOXA er et viktig uavhengig medium i Russland.

Samtale med en tidligere hvit nasjonalist

TEKST: Elias Ward Heimdal | FOTO: Torstein Olav Eriksen

ISFiT inviterte til en samtale med Derek Black i storsalen. Mannen som i sin ungdom ble forventet å være en fremtidig ledestjerne for hvit nasjonalisme i USA, men som nå er en reformert og aktiv antirasist. Sammen med NRK-journalist og programleder for Dagsnytt 18, Espen Aas, snakket de om hans liv og transformasjon. Black fortalte om hans barndom med fokus på hvordan reformen har påvirket han og hans syn på verden.

KANSELLERT: Blacks medstudenter tok et tydelig standpunkt mot hans tilstedeværelse på campus.

Kanselleringskultur i humor og academia

TEKST: Lovise Granmo og Nora Lerkørød Alnes | FOTO: Camille Frøen

DEBATT: Paneldebatten ble ledet av Audun Roseth.

Onsdag 15. februar debatterte Yousef Hadaoui, Lisa Eshel Knudsen, Varin Hiwa og Tor Grande temaet kanselleringskultur i Storsalen. Kveldens store spørsmål var om kanselleringskultur har blitt et reelt problem i Norge i dag.

På spørsmålet om hvem som faktisk kan tulle med alt, var Hadaoui klar: kvinner med minoritetsbakgrunn. Han forklarte at det er disse som kan sparke mest oppover, siden de dessverre allerede er lengst nede.

En kveld med teknopoesi i klubben

TEKST: Elin Kristiansen og Kjersti Eline Stuen | FOTO: Dina Borge

«Runk meg til du kommer og la meg være», er en linje som utmerker seg fra kveldens fjerde nummer. «Hva som helst bare jeg føler noe igjen», ropes inn i en mikrofon med klang som er skrudd opp til det høyeste nivået. Det er en god blanding av depressive tendenser, humor og festmusikk, og du kjenner bassen helt inn i ryggmargen.

SCENETEKKE: Gustav har en karisma, humor og personlighet som er hypnotiserende.

HENKE KAN BENKE: Publikum får bidra med egen poesi.

Dybdahl i Domen

TEKST: Herman Østby | FOTO: Dina Borge

Når det kommer til Thomas Dybdahl, vet publikum at han er blant de bedre norske singer-songwriterne. På denne konserten tok han med seg gammelt og nytt materiale, samt et knakende godt band (det var dette som gjorde konserten ett hakk bedre enn bare Dybdahl) og prima orgelspill. Vi senker skuldrene da akustikken bare er grøtete på enkelte låter.

NYE BRILLER OG KONTAKTLINSER?
VI HAR STUDENTRABATT!
interoptik
Sjøhaug & Sande
THS. ANGELLS GT. 22, TRONDHEIM. TLF. 73 99 04 00

Kommentar:

Er dette J. K. Rowlings Legacy?

Brienne Ghey ble 16 år gammel. Hun ble ved fødselen identifisert som en gutt og det var hennes korreksjon av dette som fikk henne drept.

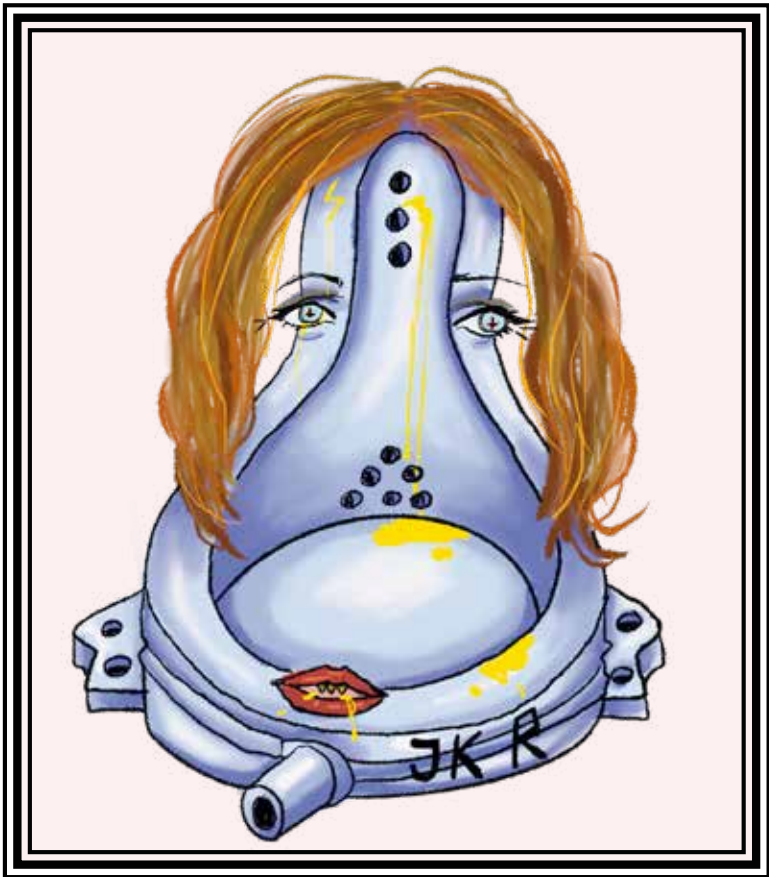

ILLUSTRASJON: Victoria Lillejord Stenshagen

Dette virker muligens urelatert til et spill om trollmenn som går på skole, men i England har forakten for transpersoner blitt voldelig de siste årene. Det var en jevnaldrende gutt og jente som drepte Ghey.

Liknende triste utfall kommer av en stadig krassere retorikk mot transpersoner. Utsagn som at de forvirrer barns verdenssyn, at de ønsker å komme seg inn i garderober for å voldta kvinner, og at de ønsker å legalisere pedofili florerer på nett og i virkeligheten. En av de mest omtalte meningsytterne på dette feltet er nettopp forfatteren som skrev om trollmannen med arr i pannen, Joanne K. Rowling.

Det er ikke en gang slik at retorikken hun fyller Twitter-profilen sin med er det verste. I juni 2020 skrev hun et anti-trans-manifest som ble sitert da et amerikansk lovforslag for å hjelpe transpersoner ble nedstemt. Hun har finansiert søksmål mot organisasjoner ment for å hjelpe transpersoner som Stonewall og Mermaids, og da hun skrev *Troubled Blood*, beskrev The Telegraph den som «en bok hvis moral er at du aldri kan stole på en mann i kjole.»

Hogwarts Legacy sin FAQ hevder at hun ikke har vært involvert i produksjonen av spillet, men at hennes arbeid er grunnsteinen deres historie er bygget på. Dermed er hennes fortjeneste kun salget av åndsverket, og ikke basert på spillets suksess. Det betyr dog ikke at det er irrelevant om folk kjøper *Hogwarts Legacy*.

Hennes hatefulle retorikk vil bare fortsette å renne over som piss fra et tett pissoar så lenge hun har en plattform. Hennes plattform er *Harry Potter*. All suksess av trollmannsverdenen hun har skapt, om det er film, spill eller Funko Pops, forteller henne at det går helt fint å fortsette.

Er dette en oppfordring til å kansellere Rowling? Ja, det er det.

Vi er for lengst forbi å la tvilen komme henne til gode. I en tid hvor Esben Esther har blitt frarøvet legeautorisasjonen og muligheten til å hjelpe hundrevis av transpersoner her i Norge, er det mange som har det vanskelig. Alle må få muligheten til å leve sitt eget liv, være komfortabel i sin egen kropp og ikke bli hetset eller angrepet på åpen gate.

Selv om Harry Potter var barndommen din – det var det for meg – er det så utrolig mye viktigere å beskytte våre medmennesker. De betyr mer for meg, og de burde gjøre det for alle, enn barndomsnostalgi. Transrettigheter er menneskerettigheter.

Lokalpolitikk er også studentpolitikk

Visste du at som student er du en del av Trondheims største politiske organisasjon? Dersom Studentersamfundet var et politisk parti og alle medlemmene våre hadde stemt, ville vi vunnet lokalvalget i Trondheim hvert år.

ILLUSTRASJON: Lea Lauvland Longva

Jeg har ingen ambisjoner om å vinne lokalvalget til høsten, men det er verdt å tenke på hvor mange vi studenter egentlig er og hvilken påvirkningskraft vi kan ha i lokalpolitikken i Trondheim. Til høsten er det lokalvalg; det er noe som går mange studenter forbi. I dag stemmer bare 47 prosent av aldersgruppen 22 til 25 ved lokalvalg, og mange av oss er registrert i hjembyen vår og ikke lokalt her i Trondheim. Likevel er Trondheim også vår by så lenge vi bor og studerer her, og vi utgjør i dag nesten en femdel av

byens befolkning. Det er verdt å bruke den stemmen vi har som en samlet studentmasse for å ta del i lokaldebatter og fremme studentenes interesser i byen.

Uansett hvordan valget går i høst, får vi en ny ordfører og sannsynligvis en ny sammensetning i bystyret. Det gir oss nye muligheter til å påvirke hvilke saker som skal være viktige i denne valgkampen og i lokalpolitikken de neste årene. Bystyret har ikke noe imot å høre på studentene, men hvordan skal vi bli hørt hvis vi ikke lager lyd? Som studenter er vi ikke bare en stor del av Trondheims befolkning, men vi er også unge og nytenkende stemmer. Vi har et annet perspektiv på campussamling, byutvikling og boligpolitikk; disse perspektivene er det viktig å få frem.

Hele byen vinner på at vi tar del i de politiske diskusjonene og snakker høyt om hva vi mener.

Vi har i dag organisasjoner som jobber opp mot politikere om saker som angår studenter, inkludert Samfundet. Likevel trenger vi at enkeltstudenter kommer på banen for at vi skal vite hva dere mener og få frem de ulike stemmene i studentmassen. Vi kan ikke forvente å bli hørt av politikerne eller representert av studentorganisasjoner hvis vi ikke sier hva vi mener. Om det er ved å skrive et leserinnlegg om at bussprisene er for høye eller ved å fremme en resolusjon på Samfundsmøtet for å gi et signal om hva vi skal jobbe for, så må vi vise Trondheim by at vi har en viktig stemme i hvordan fremtiden til Trondheim kan bli enda bedre.

NTNUs dårlige planlegging gir store konsekvenser

ELIN TJOMSTØL NOVAK
Student

ILLUSTRASJON: Eiril Solveig Ugulen

Vanligvis skal eksamensdatoene for vårsemesteret publiseres i midten av desember. I år ble kvalitetskontrollen «noe» forsinket, slik at datoene ble publisert 20. januar, to uker etter semesterstart. Dårlig planlegging fra NTNU førte altså til at vi studenter gikk rundt i et to uker langt vakuum med stor usikkerhet og uforutsigbarhet.

Dersom man er uheldig og har valgt to emner som viser seg å ha eksamen samme dag, er det ikke bare bare å finne nye emner, for så å ta igjen to uker med pensum. Å ta ekstra emner i to hele uker for å unngå dette er også svært belastende dersom man skal yte hundre prosent. I tillegg er det under to uker til oppmeldingsfristen for emnene etter at eksamensdatoene blir publisert, noe som er svært ubeleilig hvis man plutselig blir nødt til å endre hele planen sin. I tillegg til å velge emner må man bestille hjemreiser og avtale sommerjobber. Flere emneansvarlige planlegger også undervisningsoppleggene sine etter hvor tidlig eksamen kommer.

Er det forsvarlig av NTNU å publisere eksamensdatoene to uker etter semesterstart?

Jeg vet ingenting om hvordan koordinering og kvalitetskontroll utføres hos NTNU, og jeg skjønner at det er en vanskelig kabal å legge, men jeg lurer på hvordan det går an å være over en måned forsinket. Hvor mange ansatte må jobbe overtid for at 44 000 studenter skal slippe to uker med frustrasjon?

Dette er ikke første gang administrative problemer hos NTNU har gitt konsekvenser for oss studenter. Under eksamensperioden i høst var jeg mer stressa for om jeg kom til å få levert eksamen enn for om jeg kom til å prestere bra, da det stadig var tilfeller

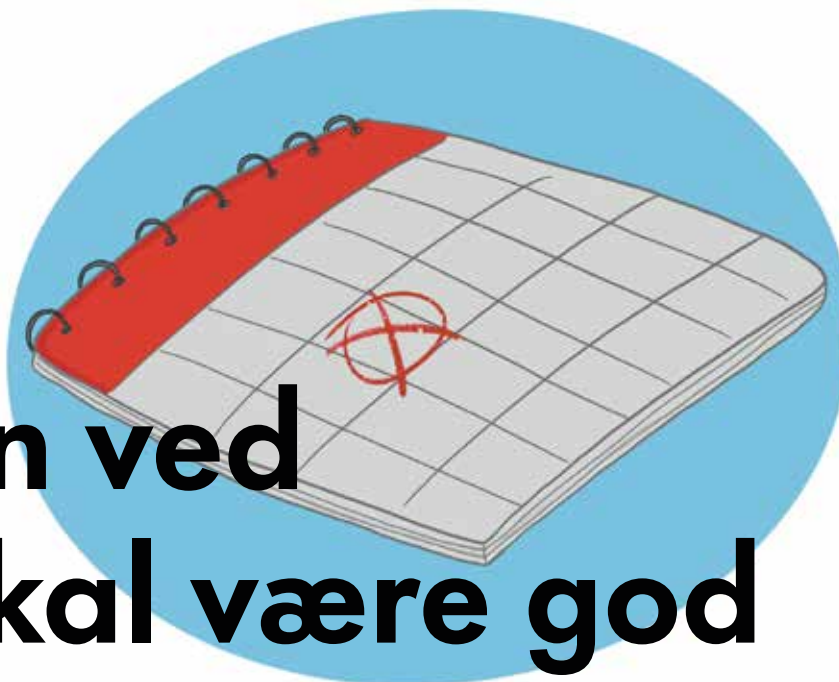
av avbrytelser og tekniske feil utenfor vår kontroll. Var det kanskje akkurat dette som gjorde at planlegging av vårens eksamensdatoer ble utsatt?

Koronautbruddet høsten 2021 ga også stor usikkerhet rundt om vi kom til å ha fysisk eksamen, hjemmeeksamen eller få avlyst eksamen bare få dager i forveien. Jeg forstår at disse omstendighetene var utenfor NTNU sin kontroll, men det burde finnes bedre retningslinjer og rutiner for slike ekstraordinære tilfeller. Jeg forventer en viss standard fra NTNU, men gang på gang mislykkes de i å leve opp til ryktet sitt.

Det er ikke vår feil at det er blitt sånn, men det er vi som må ta konsekvensene av NTNU sin dårlige planlegging og beredskap. Vi ønsker oss mer forutsigbarhet og bedre krisehåndtering. Jeg blir stadig mindre imponert av universitetet mitt som jeg var så glad i da jeg var en naiv førsteklasing. Hva blir neste skuffelse fra NTNU? Og når skal studentene bli prioritert?

Eksamen ved NTNU skal være god

Novak kritiserer NTNU for å være sent ute med publiseringen av eksamensdatoer og synes det er uheldig at eksamensdatoer publiseres først etter at undervisningen har begynt.

ANNIKKEN LØE
Avdelingsdirektør
Avdeling for studieadministrasjon

ILLUSTRASJON: Emilie Myrene Stokke
FOTO: NTNU

Jeg er helt enig med Novak i at eksamensdatoene burde vært publisert før undervisningen starter. Jeg skjønner godt at studenter blir frustrert når de har startet på forskjellige emner og emnene viser seg å kolliderer i eksamensdato. Det er noe vi ønsker å unngå, og normalt skulle datoene ha vært publisert før undervisningen startet.

NTNU setter årlig mer enn 200 000 karakterer for 44 000 studenter. Timeplan- og eksamenskalene er kompliserte og det ligger mye arbeid bak eksamensplanleggingen. Ikke bare for å få kabalen til å gå opp, men for

å sikre at det ikke blir feil. Det eneste som er verre enn at eksamensdatoen din kommer sent, er at den må flyttes i ettertid. Så kvalitetskontrollen er viktig. Men denne gangen brukte vi litt for mye tid på den.

Så er det noen punkter i Novaks innlegg som jeg ikke er like enig i. Novak skriver at administrative problemer fra NTNUs side førte til feil under høstens eksamensperiode og spør når NTNU skal begynne å prioritere studentene.

De fleste problemene under høstens eksamener handlet om feil i Inspira, som er et datasystem NTNU ikke lager eller drifter selv. Det er en tjeneste vi kjøper fra en ekstern leverandør, og som brukes av mange universiteter og høyskoler. Jeg er helt enig i at det er uakseptabelt med så mye feil som vi hadde med i Inspira i høst, og det har vi også gitt firmaet bak Inspira tydelig

beskjed om. At fjernvarmeanlegget på Sluppen gikk i stykker og utløste brannalarm, var høyst beklagelig, men også dette var utenfor NTNUs kontroll.

Mange ansatte ved NTNU jobber veldig hardt for å sikre at eksamen blir gjennomført på en god måte for alle studenter. Og heldigvis går eksamen knirkefritt for de aller, aller fleste. Og så skjønner jeg, og alle som jobber med eksamen på NTNU, at det for studentene er like ille enten det er NTNU eller noen andre som er skyld i problemer på eksamen. Og derfor tar NTNU aldri lett på feil som skjer på eksamen, uansett hva feilen skyldes.

Nå jobber vi med en grundig evaluering av høstens eksamensperiode. Vi skal lære av alt som skjedde i høst og se på hvordan vi kan forbedre rutineene våre. Målet er å gjennomføre vårens eksamensperiode på en god måte.

Fra ATB til tom lommebok

Trondheim er en stor by, men bussen strekker dessverre ikke til. For meg tar det 25 minutter å reise med buss til Dragvoll, og over 11 prosent av storstipendet.

THEO VIKEN
Student

ILLUSTRASJON: Linn Zhu Yu Grotnes
FOTO: Lise Haug Nilsen

Hvis det er en ting jeg misliker ved å bo i Trondheim, er det hvor dårlig priset kollektivtilbud vi har. I mitt første år i Trondheim bodde jeg på Risvollan. Da tok det bortimot en time hver vei til campus. Grunnen til den lange reiseveien var sene busser og dårlig opplagte bussruter. Hadde jeg valgt å kjøre til campus, hadde det tatt 7 minutter, og hadde jeg valgt å gå, hadde det tatt 45 minutter i veldig bratt oppoverbakke. Til sammenligning hadde det tatt meg kortere tid å kjøre fra Moss til Nordby for å handle, og kjøre tilbake igjen, enn det hadde tatt for meg å reise fra Risvollan til Dragvoll for å delta på en forelesning, og så hjem igjen.

På mitt nye bosted har jeg kuttet reisetiden med to tredeler, men det er fortsatt problemer. Prisene vi som studenter må betale, er kriminelt høye, og voksenprisen på billettene kan jeg bare beskrive som en krigsforbrytelse. Jeg har kjøpt halvtårsbillett. Fra semesterets første forelesning til min siste eksamen, er det 158 dager. Det er ganske kjipt at jeg ikke har mulighet til å fryse billetten min til neste semester eller gi den til en kompis som kan ha behov for den. Denne billetten koster også 2760 kroner. Hadde ikke reisebudsjettet for en student vært så høyt, hadde det hjulpet ekstremt både fysisk og mentalt, og en hadde hatt mer penger til essensielle ting som mat og varme.

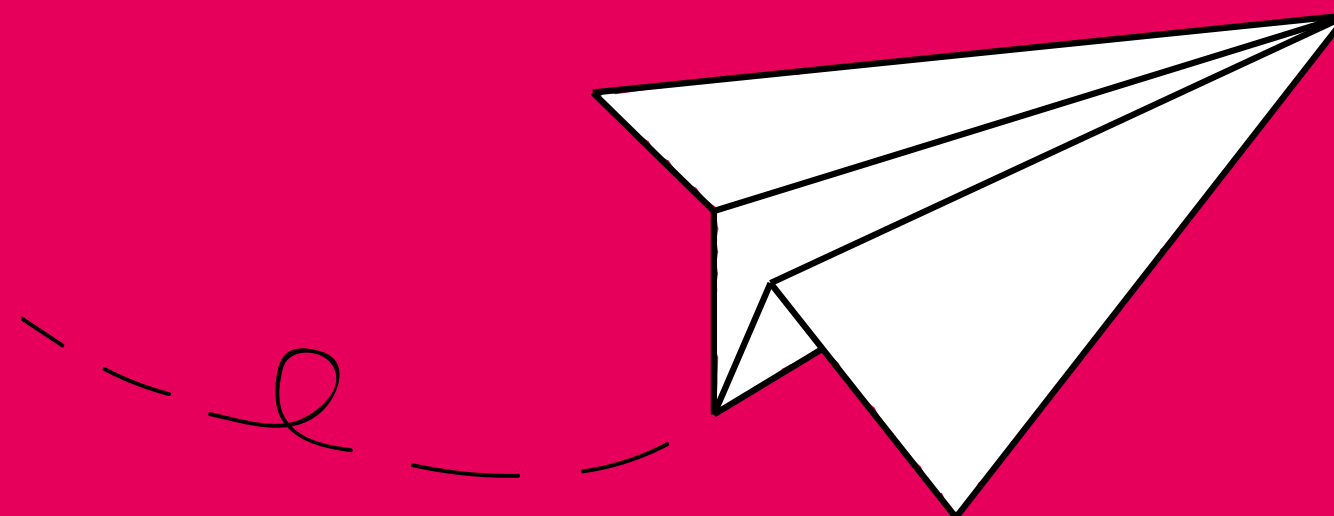
Selv om studentbillettene er veldig dyre, vil jeg anse oss som relativt heldige sammenlignet med andre unge voksne. Folk på min alder som ikke går på universitet, må betale voksenbillett. Den er på 4600 kroner for et halvt år. Jeg vil faktisk argumentere for at voksne under 34 år burde melde seg

opp for enkeltemner. Studentpris på billetten pluss semesteravgift er nemlig 1240 kroner billigere hvert halvår enn hva en halvtårs voksenbillett koster. Jeg vil oppfordre enhver person som er i en slik situasjon til å melde seg opp for et enkelt emne hvis de vil spare penger.

Jeg har full forståelse for dem som velger å ikke kjøpe billett. Jeg er ikke en av dem selv, men det er forståelig. Boten for å bli tatt uten billett er mellom 950 og 1150 kroner, og det er liten sannsynlighet for at man blir tatt i billettkontroll ofte nok til at det skal bli dyrere enn 2760 kroner for et halvår.

Så jeg vil si til ATB: Vi er alle mennesker. Majoriteten av oss sliter nå om dagen. Mat, strøm og andre nødvendigheter går stadig opp i pris, så jeg vil gjerne be dere sette ned prisene. Vi føler oss utnyttet når prisene deres er så høye og bussene deres er vår mest tilstrekkelige vei til campus. Vi studenter prøver bare å komme oss fra vår A til B, men det hadde vært så mye lettere hvis prisene hadde vært mer vennlige.

DEBATT: DINE MENINGER PÅ TRYKK

VIL DU SKRIVE TIL UNDER DUSKEN?

SEND MAIL TIL
DEBATTREDAKTOR@STUDENTMEDIENE.NO

INNLEGGET MÅ IKKE OVERSTIGE 2500 TEGN, MELLOMROM INKLUDERT.

FRA KOLLEKTIV TIL VILLA

TEKST: Martine Andersen Hennig | FOTO: Pia Arntsen

Drømmer du deg vekk fra kollektivlivet? Her er min reise som student i en villa med treningsrom, peis og katt.

Jeg har studert i snart fem år og skal levere master. Å bo i seksmannskollektiv hos Sit har gitt meg venner for livet. Jeg har sett folk komme og gå, laget middag med ihjelstekte stekepanner i konstant kamp mot sikringsskapet, flørtet med nabokollektivet gjennom vinduene og spylt spy fra trappegangene. På et tidspunkt blir man mett.

Ikke misforstå meg, jeg elsker gjengen jeg bor med nå. Det er bare at hele konstellasjonen har en utløpsdato. Slik som studielivet er også kollektivlivet hos Sit en midlertidig tilværelse.

Forrige semester hadde jeg en samtale med et fantastisk menneske av en foreleser. Jeg gjespet i høy frekvens, etter at natten min ble amputert av et spontant torsdagsnatch som aldri tok slutt.

Sist gang denne foreleseren var på reise, plasserte hun katten sin Lucy på kattehotell. Der strøk katten nesten med. Med dette i minnet oppsto et stort dilemma – i januar skulle hun reise bort i tre uker til Tenerife. Akk og ve. Vi ser ut i lufta. Vi ser på hverandre. «Martine, hva sier du til å bo tre uker i huset vårt på Berg?». Og slik startet jeg 2023 – fantastisk, ensomt og åpenbarende.

Dag 1: Jeg sier ha det til kollektivet. Jeg pakker som om jeg skal på en hytte: varme klær og bøker jeg aldri har fått lest. Føler meg litt som en forfatter eller låtskriver som reiser vekk fra sivilisasjonen for inspirasjon og fokus. Jeg danser hele kvelden i hver eneste etasje. I retrospekt må noen ha sett meg gjennom vinduene fra Berg studentby. Da fikk de et glimt av frihet, fremtid og håp. Bare hyggelig!

Dag 2: Katten Lucy er meget skeptisk – spesielt etter danseopptreden min. Jeg innser fort at hun er husets sjef. Ofte sitter hun og stirrer på meg med et blick som sier «Skal du liksom være her?» og «Hvem faen er du, liksom?». Jeg prøver å klappe henne, men det var tydeligvis en teit idé. Det er litt som å bo med den kuleste jenta i klassen, som gikk idrett på videregående og var russepresident. Jeg gir henne litt mer mat enn jeg fikk beskjed om.

HØYT UNDER TAKET: Villaen hadde eget hobbyrom, bibliotek, treningsrom og hadde utsikt til gråkallen.

KJEDSOMHET: Det var lett å bli komfortabel og aldri forlate huset.

Dag 3: Hver natt er som en religiøs åpenbaring. Føler meg som Ludvig fra Flåklipa. Jeg ante ikke at jeg kunne sove så godt i Trondheim, byen jeg forbinder med innleveringer og midlertidige boløsninger.

Dag 4: Nå er det dritkaldt her. Varmepumpa er død. Er det mulig? Hvordan i alle dager fyrer man i en peis? Hvor er vaktmesteren til Sit når man trenger den? Jeg kler på meg og håper på bedre tider. Sparer litt strøm.

Dag 5: Jeg våkner. Hvor i alle dager er jeg? Aha. Dumme meg. Ler litt for meg selv. Det er helt stille på kjøkkenet og i stua. Ingen andre som skal opp klokka sju? Kanskje det er helg? Jeg sovner litt. Våkner igjen klokka 10:43 på en onsdag. Ja, men fader, da.

Dag 6: Aha! Det var bare fjernkontrollen til varmepumpa som var død! Jeg finner noen batterier og bytter. Halleluja! Jeg fyrer opp og kjenner varmen komme tilbake etter to iskalde dager. Det er tilfredsstillende å løse et problem helt på egen hånd. Ha fullt ansvar for seg selv.

Dag 7: Hos Sit betaler man fastpris på strøm, så man skjønner ikke helt denne strømkrisen som alle er i for tiden. Jeg har aldri fått være med på trenden, men nå må jeg faktisk tenke over hva jeg bruker, slukke lysene og dusje kortere. Endelig er jeg en del av gjengen!

Dag 8: Jeg har fantomsmerter mens jeg lager mat. Er det ingen som skal forbi? Ingen som skal ha ovnen i timesvis? Ingen som skal smadre stekepannen og glemme oppvasken? På dette kjøkkenet kan jeg danse min egen dans, og ikke den vanlige seksmanns-salsaen med stekepanner og kniver.

Dag 9: Jeg har besøk av venner og jeg trengte ikke spørre noen om lov. Føler meg nesten rebelsk. En spør: «Blir du ikke skvetten av å bo i et helt hus alene?». Det hadde jeg faktisk ikke tenkt på. De siste fem årene har det vært så mange rare lyder i kollektivet, at man alltid har en forklaring. Det er alltid noen der, og man får ikke puls av lyder. Besøket mitt drar og jeg spurter opp trappene etter at lysene er slukket. Lucy skremmer nesten livskiten ut av meg. Fader. Nå ble jeg ikke akkurat mer populær i hennes øyne.

Dag 10: Synger i dusjen. Synger på kjøkkenet. Synger på do. Synger høyere! Adele. Rihanna. Britney. Beyoncé. Mer Adele! Lucy flykter ut. Jeg skjønner, greit å la talentet være i fred. Hørselen hennes er jo sterkere enn min. Hun skjønner sikkert at jeg gjør meg klar for Singsing til helgen.

Dag 11: Søndag morgen våkner jeg passe bakfull. Husker jeg alt? Lucy maser og skal ha mat. Æsj, det er for tidlig, Lucy. Jesus Kristus. Hun klør på matta. Klør på teppet. Hun går for sofaen. Ikke sofaen! Okei, okei. Jeg åpner kattermatboksen og eimen av gammel pølsegryte trer frem. Nam, pølsegryte. Hun er fornøyd. Herregud, hva gjorde jeg egentlig i natt mellom ett og to? Akkurat nå skulle jeg ønske at jeg var omringet av flere som heller ikke husket noe.

Dag 12: Dette er en stor dag. Større enn match på Tinder. Større enn en A på eksamen. Det er som A på eksamen: Lucy har akseptert meg. Hun hoppet opp til meg. Nå slapper vi av i sofaen og leser *Little Women* sammen. For et liv jeg lever. Den ekstra maten ga til slutt resultater.

Dag 13: Det plinger i kollektiv-chatten på Messenger. «Nabofest på lørdag!! Da får vi hilst på Henrik og Arild også!! Lets goo!». «Henrik og Arild??», spør jeg. Nye kjekkaser i

nabokollektivet, tydeligvis. Det er som å se frem i tid, til den dagen kollektivet lever livet videre uten en. Jeg innser at det er slik det vil bli. Jeg kommer på festen som en klein mellomting av gjest, veteran og fortsatt fullverdig medlem av kollektivet. Merkelige greier.

Dag 14: Det er stressende med fine ting. Jeg savner blandingen av ymse tallerkener fra IKEA.

Dag 15: Med eget treningsrom kan jeg boltre meg. Takk gud for at jeg slipper utedusjene på Sit Gløshaugen. Jeg slipper å kjempe om apparatene, tredemøller og luften i rommet. Her er det heller ingen fra NTNUI turn som tar håndstående armhevinger med 20 kilo på ryggen foran meg.

Dag 16: Lucy jobber akrobatisk med å få plass på fanget mitt. Det hender hun hopper på pc'en og owspfkgnwpafgn. Jeg smelter. Likevel innser jeg at man må legge inn mer innsats for å være sosial når man bor alene. Beklager, men Lucy oppfyller ikke mitt sosiale behov. Jeg sier det til henne. Hun piler ut. Håper jeg får en oppdatering når hun kommer inn igjen.

Dag 17: Jeg vil gjerne diskutere hvorvidt det kan komme en ny sesong av *White Lotus*. *Evy og alltid?* *The Crown*? Jeg har også tenkt over Norges potensial for solenergi. Har nettopp lest om den nyeste forskningen innen feltet, sier jeg. Jeg slenger ut litt fakta, nevner noen innovative løsninger og virkelig argumenterer for meg. Lucy er ikke interessert.

Dag 18: Lyden, følelsen og synet av en velfungerende stekepanne er nesten seksuell.

Dag 19: Lucy stuper det lille ansiktet sitt mot trynet mitt. Nå skal jeg tilbake til Sit. Jeg innser at jeg må bli flinkere til å gi meg selv den alenetiden jeg trenger. Snart er jeg ferdig hos Sit for alltid, så jeg skal prøve å gjøre det beste ut av det. Gleder meg til å høre om andre sin dag, når min egen dag har vært kjip. Diskutere og fundere sammen. Være med en gjeng man kan lufte tanker med, tulle med og lære av!

Oppholdet mitt var som studietiden: midlertidig, men også ekstremt selvutviklende. Det har vært ensomt, produktivt, vidunderlig og kjedelig på samme tid. Jeg har smakt på fremtiden.

SELVUTVIKLENDE: Oppholdet i villaen var ensomt, produktivt, vidunderlig og kjedelig.

Sveip med måte

En overlevelsesguide til deg som ønsker å lykkes på stevnemøte, men er redd for å måtte kysse veldig mange frosker.

TEKST: Lovise Granmo | ILLUSTRASJON: Viktorija Belogradovaite

Det var som et slag i magen og pusten forlot meg. Jeg hadde ikke lenger fast følge og ble brått kastet ut i noe som ikke lenger minnet om min vante hverdag. Snart kjente jeg ikke mitt eget speilbilde; håret var blitt livløst og posene under øynene var vanskelig å overse.

Så snart livsgnisten var tilbake etter en lang periode med kjærlighetssorg, var tiden inne for å kaste seg ut i det på nytt. Noe som føltes spennende, men som mest av alt virket veldig energikrevende med tanke på mitt sosiale batteri.

Jeg hoppet likevel ut i det og brukte deiting som en slags ekstremsport et semester. Den emosjonelle fallhøyden føltes til tider ganske stor, men jeg var villig til å ofre blod, svette og tårer på veien. Jeg erfarte en hel del, både på godt og vondt.

Denne er til deg som har et ønske om å lykkes med deitingen, som er lyst-en på nye opplevelser, som trenger litt håndfaste tips, eller som allerede har kysset mange frosker og kan relatere til mine beretninger fra felten.

Bli venn med magefølelsen

Forsøk å ha et åpent sinn når du sitter der og sveiper tommelen gul og blå. En god regel kan være å tenke annenhver til høyre og til

venstre. Kanskje ikke helt bokstavelig talt, men poenget er at vi godt kan tenke oss litt om før vi dømmer andre. Det er tross alt et vanlig menneske som deg selv du nå sitter og vurderer fra topp til tå. Vær nysgjerrig på nye folk, de kan sitte på gode historier eller kunnskap du ellers ville gått glipp av. Men for all del ikke sveip av medlidenhet, det ender sjeldent godt. Bli venn med magefølelsen, for den har som oftest rett.

Velg aldri middag ved første møte

Valg av aktivitet kan avgjøre hvordan kvelden blir. Velg gjerne noe du er godt kjent med og føler deg trygg på. På denne måten tar man fokuset vekk fra noe som kan oppleves som en klein situasjon, og begge kan få senket skuldrene. Man skal kunne føle seg fri til å være seg selv så godt det går ved første møte.

Jeg har endt opp med å invitere til bading, bål eller bar, fordi det er mine personlige favoritter. Det er kjente settinger og jeg får gjort noe jeg trives med. Kanskje er en spasertur ute eller en kopp kaffe en god start. Varigheten på en første deit har for min del variert noe voldsomt. Det har vært alt fra en liten time til en hel dag. Tiden flyr som sagt i godt selskap og omvendt.

Til Tinder-Ella

Ikke vær redd for å gå litt hardt ut med selvtillit. Det har hjulpet meg å si høyt at «jeg er en flott ung dame og vedkommende er heldig som får oppleve mitt fantastiske vesen for en kveld». Et par dype åndedrag ned i magen er heller ikke til å kimse av, dersom du kjenner at nervene holder på å ta deg før en første deit. Selv har jeg tidvis villet spy av nervøsitet, men jeg har også erfart at dette er noe som forsvinner litt med en form for eksponeringsterapi. Hopp i det!

Unngå forurensning

Gå en ekstra runde med deg selv dersom du vurderer å ta med deg deiten hjem, spesielt om dere befinner dere tidlig i forholdet. Det er lett å angre seg når dine trygge omgivelser i kollektivet er blitt forurenset av en dårlig deiting-opplevelse. Prøv derfor å unngå å forurense hjemmet med skrekkelige assosiasjoner fra en kveld du helst vil glemme.

Deitingvettreglene

Skulle du uansett være så uheldig å havne i en vanskelig situasjon, er det ingen skam å snu. Vend i tide og alt det der. Forlat eller kast deiten på dør om det er det du helst ønsker. Meld fra hvor du går og ha gjerne en hjelpende venn på telefonen, dersom det skulle oppstå uvær på turen. Fått påspandert en øl? Ingen fare, du skylder ingenting annet enn en forespørsel om å sende beløpet på Vipps. Vi lever da i 2023. Du skal alltid kunne si A uten at du nødvendigvis ender opp med å si B.

Ikke vær et spøkelse

Å bryte all kommunikasjon med noen uten forklaring er i dag et velkjent fenomen. Kanskje har du som meg vært på begge sidene av en spøkelseshistorie.

Det er lett å ignorere meldinger og håpe at problemet forsvinner av seg selv. Det er likevel ikke særlig lurt, dersom du ønsker å være et godt menneske.

Erfaringsmessig er det å ta seg en pust i bakken, for så å skrive en oppklarende melding, en god start. Man ønsker jo ikke å måtte unngå steder som Samfundet fordi man har vært et spøkelse på privaten.

Til Tinder-Lars

Det å få en avvisning kan gjøre veldig vondt, det også. Generelt vil jeg anbefale alle å ikke handle i affekt. Tanker som at det er deg selv det er noe feil med er som oftest fremtredende når man blir avvist, men med tiden til hjelp blir bildet som regel litt mer nyansert. Ikke vær en Tinder-Lars som i det ene øyeblikket kaller meg en «heit» dame, for så å snu på flekken og kalle meg en «hore», fordi jeg ikke ønsket å møte ham flere ganger likevel.

Ting jeg har lært

Det bør også nevnes at det å ha et åpent sinn kan innebære mye rart i innboksen. Tenk positivt, rist det av deg og gå videre med livet. Med mindre du er en av dem som liker de litt underlige henvendelsene.

Som du kanskje har forstått, finnes det mange valg du må ta dersom du drister deg ut på glattisen. En generell oppfordring vil kanskje være å reflektere litt omkring dine egne holdninger til dating, dersom du har planer om å hoppe fra tieren som meg. Det viktigste er uansett at du har det gøy med de historiene som ble til, selv om det ikke ble kjærlighet ved første, andre eller tredje møte. Lykke til!

KRISTIN SØKER JOBB :

Bibliotekar – den uoppnåelige drømmen?

Grepet av fremtidsangst har jeg undersøkt det overraskende yrket bibliotekar. Anastasia var én av dem som greide det, men veien var ikke rett frem.

TEKST: Kristin Bjørge Hovde | FOTO: August Carlsen Grøstad

Den femtende mai forlater jeg min syv år lange karriere som student, en tilværelse jeg har nytt, og som jeg grugleder meg til å ta farvel med. Jeg har opplevd å velge feil studium flere ganger, og det er ubehagelig å føle at man er retningsløs. Hva om jeg også satser på feil jobb?

I et desperat forsøk på å finne ut av hva jeg skal gjøre, har jeg kontaktet bibliotekar Anastasia Lindbäck. Yrket hennes er første stopp i en lang rekke med jobber jeg tror jeg kan trives i.

– Har du en drømmejobb? spør jeg fotografen.

Vi står inne på biblioteket på Moholt og venter på Anastasia. Fotografen nikker bekreftende og jeg ser ansiktet hans lyse opp når han forteller om drømmen om å jobbe med internasjonal politikk i felt og dokumentere det gjennom fotografi.

Anastasia møter oss med et smil på tross av å nettopp ha avsluttet arbeidsdagen. Når hun prater om arbeidet hun gjør, kjenner jeg at smilet er smittsomt. Jeg undrer over om jeg er lettpåvirkelig eller genuint interessert.

Viktigere hvert år

Anastasia har jobbet på biblioteket i snart ett år nå, og er blant dem med ansvar for å formidle litteratur til barn og unge.

– Ofte tar jeg imot skoleklasser, og kan for eksempel ha høytlesning for dem. En del av arbeidet jeg gjør, går ut på å planlegge slike opplegg, som å finne frem til og lese passende bøker, sier hun.

Hun forteller at leseferdighetene blant unge stadig blir dårligere. Bøker som før var ment for treåringer, må nå gis til dem som er eldre. Hun føler at jobben hennes er viktig, og det beste hun vet er når hun ser noen fra klassene hun har snakket med, komme tilbake til biblioteket.

– Da har jeg kanskje lokket dem hit med spillkonsollene vi har stående her, men de ender som regel opp med å kikke på bøkene også, forteller hun.

Bibliotekaryrket er altså en jobb med mening. En jobb hun er stolt av å ha. Det føles som om bibliotekarene er superhelter som kjemper kampen for å opprettholde lesegledden hos befolkningen. Alt dette omgitt av bøker, inspirerende kollegaer og omgivelser jeg har varme minner av fra da jeg var ung.

En ettertraktet jobb

Det er derimot ett spørsmål som ulmer i bakhodet mitt.

– Jeg har hørt rykter om at det er en vanskelig jobb å få?

Et litt uærlig spørsmål. Selv har jeg søkt på flere stillinger hos Trondheim folkebibliotek uten å få svar. Nå tror jeg ikke at jeg la så mye sjel i de søknadene. Frykten for avslag var nok større enn behovet der og da, men nå er behovet stort. Noe i meg gir meg derimot ikke lov til å innrømme dette overfor Anastasia,

som nylig har fått en fulltidsstilling på Deichman i Oslo.

– Hvis du er villig til å flytte til litt mindre byer, er mulighetene større. Problemet da er at de gjerne vil ha folk som er utdannet som bibliotekarer, da det kan være en mangelvare der, forklarer Anastasia.

Jeg blir utdannet litteraturviter, ikke bibliotekar. Ikke kan jeg flykte utenbys heller, med mindre jeg vil ta farvel med venner og kjæreste her i Trondheim. Likevel høres det ikke ut som at håpet er helt ute.

– Her i Trondheim trenger de folk med biblioteks- og litteraturfag. I store biblioteker som Deichman i Oslo har derimot «alle» en sjanse. Der ønsker de seg folk med alt fra språkfag til sosialt arbeid, forteller hun.

Fra roboter til Shakespeare

Noe av det første jeg fikk vite da jeg begynte på litteraturvitenskap, var at «alle vil enten jobbe som bibliotekarer

eller jobbe i et forlag. Få greier det». Men Anastasia fikk det til, og hennes historie minner meg om min: en søken etter noe som tenner en gnist.

Veien hennes til biblioteket hadde en del avstikkere. Da hun var ferdig med videregående, visste hun ikke hva hun skulle gjøre. Siden hun hadde gode karakterer, bestemte hun seg for å sikte på et studium som krevde nettopp det.

– Jeg begynte først på kybernetikk og robotikk og gikk der i fire år. Til slutt fant jeg ut at det ikke var noe for meg. Det føltes monotont. Fremtiden min ville vært foran en pc, forteller hun.

Anastasia bestemte seg derfor for å slutte, gitt at hun fikk seg en jobb. Hun endte med å «trikse» til seg en grad ved å ta masse enkeltemner og bake inn de fagene hun kunne. Nå har hun en bachelor i engelsk, med emner som Metoder i kunstig intelligens og Litteratur og samfunn på vitnemålet.

Historien hennes resonnerer i meg, som også har vært innom flere relativt trygge studier før jeg til slutt gikk for det som føltes riktig. Jeg tar meg selv i

SOM HJEMME: Anastasia føler hun kan være seg selv som bibliotekar.

MENINGSFYLT: Jobben bibliotekaren gjør er viktig for fremtidens lesere.

å kjenne at det er godt å ikke være den eneste som har vært litt på bærtur. Så har hun funnet drømmejobben?

– Nei, det vet jeg ikke, svarer hun.
– Jøss, svarer jeg og kjenner en blanding av lettelse og skyldfølelse slåss om herredømme i meg.

Hun forklarer at hun aldri har hatt en veldefinert «drømmejobb».

– Jeg liker å kalle meg selv en potet. Jeg har mange ulike interesser og evner. Jeg trives jo så klart veldig godt som bibliotekar. Her kan jeg være meg selv, hverdagen er variert og jeg kan bruke den kunnskapen jeg har fått fra de ulike veiene jeg har gått, sier hun.

Sirkulær økonomi og komodoaran

En del av bibliotekets samfunnsoppdrag har alltid vært å bidra til en

bærekraftig, sirkulær økonomi. I tillegg til bøker kan man låne verktøy, el-sparkesykkel og til og med frø. Tilbudet utvikler seg altså i takt med samfunnet, og Anastasia har noen tanker om hva fremtiden kan innebære.

– Jeg tror flere av de tyngre oppgavene kan bli borte. Nå bruker vi tid på å organisere bøkene, men om det blir automatisert på et vis, kan vi fokusere mer på blant annet formidling, forteller hun.

Når jeg spør henne om hun har noen morsomme historier fra jobben, må hun tenke seg om.

– Jeg opplever ofte at folk kommer bort og forkynner religionen sin eller forteller om opplysende reiser til Peru. Folk vil nok bare ha noen å prate med, og det syns jeg er veldig fint, sier Anastasia.

Hun husker likevel én hendelse som hun gjerne gjenforteller.

– Det var noen som gjerne skulle ha en bok om komodoaraner. Det var nemlig «verdens største øgle, faktisk», forteller hun, og gjør til en ekstra bred trønderdialekt.

– Unnskyld, jobber du her?

Etter å ha sittet lenge og pratet, tar Anastasia meg og fotografen med inn i lokalet for å ta noen bilder. Jeg blir med ett møtt av den nostalgiske lukten av støvete bøker. En kunstig stillhet brer seg over meg, sporadisk avbrutt av et kvalt hosteanfall. Mens bildene blir tatt, dunker en beskjeden mann meg forsiktig på skulderen og spør:

– Unnskyld, jobber du her?
– Nei, beklager, svarer jeg og kjenner spørsmålet veie tyngre enn mannen sannsynligvis mente det skulle.

Jeg har hatt utallige drømmejobber opp igjennom årene, og etter samtalen med Anastasia har bibliotekaryrket hoppet flere hakk opp på listen. Samtidig ønsker jeg å være mer som fotografen, som har en klar drøm foran seg. Det virker inspirerende.

Når man har et mål foran seg, kan man ta små og store steg for å oppnå det. Kanskje har man også større sjanse for å faktisk få drømmejobben da. Samtidig er Anastasia et prakteksempel på at veien blir til mens man går, og er ikke det også lov?

– Jeg håper det ordner seg for deg, da, sier Anastasia som om hun mener det.

– Takk, svarer jeg, og tror på henne.

Oppgraderte retter med smaker fra barndommen

TEKST OG FOTO: Elin Kristiansen og Guro Underdal Hermansenn | ILLUSTRASJON: Tallak Lie

Atnine er skjult i en av veitene i Midtbyen, så sjansene er små for at man snubler inn ved en tilfeldighet. Gjør man det, er man riktig heldig.

Sted: Dronningens gate 26.
Pris: 175–249 kr,
10 prosent studentrabatt

Restauranten, som tidligere var en kafé, er delt inn i to etasjer. Det er så mye lokale at den fremstår uferdig og tom, men store vinduer gir både innsyn og utsyn. Vi liker å tro at interiøret med tiden vil bli bedre. Menyen er todelt etter det thailandske og japanske kjøkkenet. Thaimenyen preges av gjenkjennelige retter og vi prøver oss på en cashew chicken. Den japanske menyen er mer ukjent for oss. Vi går for pork tonkatsu. Tallerkenene kommer raskt ned på bordet og ser innbydende ut.

Den japanske retten består av flere småretter. Vi starter med misosuppen, da den er viktig å få i seg varm. Miso er fermenterte soyabønner og den nøtteaktige, dype smaken er merkbar. Dessverre forsvinner den bak en for salt suppe, men biter av sjøgress, tofu og løk gir ulike konsistenser og pause fra det salte. Tofuen er tidvis litt mer seig enn glatt, men sjøgresset smelter på tungen. I en liten skål er det biter med kimchi og kålen har en fin krønsj, syrlighet, sødme og styrke. Bra kimchi på menyen er et godt tegn og denne kiler i halsen.

Selve svinet er dessverre litt tørt, men frityren rundt knaser godt. Om kottellet hadde vært saftigere, kunne frityrlaget og kjøttet symfonisk fremhevet de ulike kvalitetene, hvor hver

del bidrar til helheten. Sausen som er sildret over det oppdelte svinet, er en japansk grillsaus som ligner teriyaki i både tykkelse og umamismak. Tonkatsu minner overraskende nok om vinterferien 2005 og varmestuas pommes frites overøst med grillkrydder. Inn fra sidelinjen kommer tynt kuttet kål som med litt sitronjus på toppen, som blir en overraskende forfriskende pause mellom de andre mer smaktunge rettene.

Cashew chicken er kraftig kost sammenlignet med den japanske. Bestående av gulrot skåret som tynne fyrstikker, større biter av løk og paprika, frityrstekt kylling i varierende størrelse, samt hele rista cashewnøtter med god krønsj. Det er en generøs mengde nøtter – nok til én på hver skje. Alt er dekket i en sursøt saus, hvor smakene minner om den kinarestauranten som en kan finne overalt i Norge – fra større byer til den minste bygd. Nordmenns første møte med asiatisk mat.

SIVILINGENIØRRINGEN

I 1928 utviklet vi den originale ringen og startet leveringen til verdige kandidater. Nå 95 år senere produserer vi fortsatt den ikoniske ringen lokalt i Trondheim med stor faglighet og stolthet.

Forhåndsbestill din ring innen 1. mai og vær med i trekningen av en gratis NTNU-ring!

DAHLSVEEN
en del av mester-gull
OLAV TRYGGVASONSGT 24 • TRONDHEIM •
WWW.GULLSMEDDAHLSVEEN.NO • TLF: 73 52 58 06

Tusling blant Trondheims bruneste puber

Trondheims uteliv tiltar mange former. Du har Downtown for de festglade, Den Gode Nabo for de ølglade og Samfundet for de som er glade i både fest og øl. Men hva er Trondheims bruneste pub, stedet der du finner de øltørste erkeetrønderne, der sola aldri skinner og aldri kommer til å skinne?

TEKST: Helge Isdal og Martin Tilrem | ILLUSTRASJON: Victoria Lillejord Stenshagen

Daniel på hjørnet

Velkomsten blir noe redusert i det den eneste andre gjesten, en mann i baren, forlater stedet så fort vi kommer inn døra. Det er en liten pub, i krysset hvor Dronningens Gate møter Kjøpmannsgata. Puben er visst mest kjent for sin gulasjsuppe, så kjent at servitøren på Bobby's bar senere forteller oss at vi må dra tilbake og prøve den. Vi bestiller toast og øl. Toasten smaker toast, Dahlsen er noe sur, men vi trives umiddelbart.

Daniel på hjørnet har ikke studentrabatt og retter seg helt åpenbart ikke mot studenter. Men det kan være godt å føle seg som et ekte, voksent menneske iblant. Atmosfæren er lun, mennene i baren joviale og musikken er på et nivå som gjør det mulig å prate. Det perfekte sted for et par rolige pils. Men hør på dem som kan faget og bestill gulasjsuppa.

Kafé Larssen

Ved første øyekast virker Kafé Larssen å være liten og intim, men rett før vi forlater stedet, legger vi merke til andreetasjen. Førsteetasjen fungerer til vanlig som en veldig intim konsertscene. Vi besøker puben på en av de få dagene i året hvor det ikke er konsert, men de spiller Coldplay, så det går fint.

Er du på jakt etter en brun pub, kan dette være stedet, men det avhenger helt av din definisjon av brun. Kafé Larssen kan fremstå mer bygd enn brun. Lokalpubfølelsen er ikke vanskelig å leve seg inn i, og det hadde ikke overrasket voldsomt om de serverte pizza og kebab. Men pilsen er ganske billig og livemusikken skal visstnok være god. Bare pass på å besøke puben når de faktisk spiller.

Bobby's bar

En vegg av sigarettlukt møter oss når vi åpner døren. Det sitter en mann og en dame i baren, det er danseband på anlegget og et foto forbudt-skilt på veggen. Vi nærmer oss utvilsomt noe brunt.

Det er Elvis Presley på veggene og serie-litteratur i bokhyllene. Glassene og tappe-kranene viser Dahls' logo, men de har ikke Dahls, de har bare Heineken, og den er god. Servitøren og de andre gjestene er enkle å prate med. Lokalet er lite; du får ikke plass til mer enn én kompis her, men som de sier i statene: «three's a crowd.»

Kieglekroa

Kieglekroa er byens eldste pub, etter å ha holdt til på samme sted siden 1962. Det er ikke så lenge siden, men la gå. Av kveldens utvalg er nok denne kroen en av de finere. I jakten på Trondheims bruneste pub holder den ikke helt mål.

Vi blir fort begeistret av matutvalget, og bestemmer oss for mini-enchiladas og Dahls. Vi setter oss i kjelleren, hvor stemningen er roligere, og nyter ølen. Glassene er dessverre tomme før vi får servert maten. Vi er oppe et par ganger og etterspør den, og den tredje gangen møter vi en Egon-ansatt i ferd med å gi enchiladasene videre til en servitør. Illusjonen er dermed brutt. Det hjelper ikke at maten smaker godt – det er altfor lite, altfor sent. Det er en god plass for å ta noen øl med en vennegjeng, men noen brun pub er det ikke, og maten er juks.

Three Lions

Storbritannia er verdensmestere på pub og hyppige bytter av statsministere. Heldigvis har noen av borgerne rømt landet og tatt med seg pubkulturen sin. Vi vandrer inn til ordentlig stemning. Det er helt grei livemusikk fra scenen og det spilles mesterskap i biljard på tv-skjermene. Det engelske flagget henger overalt, men puben heter tross alt Three Lions, så nasjonalismen må aksepteres.

På Three Lions er det mulig å slå på stortromma. Vi bestiller *irsk* Guinness, som blir godt tappet og levert ved bordet, en dahls, chips og kyllingnuggets. Maten er god, akkurat som forventet på en pub, og den leveres ikke en gang fra Egon. Det er ordentlig engelsk pubstemning, og det må anses som brunt. Det er første gang vi møter på en servitør som ikke er trønder denne kvelden, men det er kanskje ikke så rart. Three Lions er perfekt for deg som vil spise ordentlig pubmat, drikke en god øl og se på fotball. Så lenge du heier på England.

Lille London

Der Three Lions er voldsomt engelsk, er atmosfæren på Lille London av mer britisk karakter. Bord av mørkt, glinsende treverk og stoler i grønt og rødt skinn. I andre etasje er det vegg-til-vegg-teppe. På veggene henger et utall innrammede fotografier over mønstret tapet. De har et eget rom oppkalt etter Winston Churchill. Det er ikke rart vi blir bedt om å vise legitimasjon – vi passer egentlig ikke inn her.

Gjennom kvelden har vi drukket på oss promille, og Lille London får den tvilsomme æren av å være siste holdeplass på vår ferd gjennom Trondheims brunlige uteliv. Vi bestiller pils, er allerede godt bedrukne og betrakter de to på *deit* på bordet ved siden av oss. Det er ikke pent; vi fremstår edru i forhold. Kanskje skulle belysningen vært dempet enda litt mer, for vår og alle andres beste. Om det er brunt? Det mener vi å huske.

— Det er ikke alltid lett å få ting ut i store kanaler, og da må man lage den kanalen selv

Grunnleggerne av Beijing Trondheim ser tilbake på ti år med utgivelser som ikke har vært viktige for det store lesende publikum, men en ventil for det interne miljøet.

TEKST: Elin Kristiansen | FOTO: Torstein Olav Eriksen

En sen vinterkveld møter Mathias R. Samuelsen og Rune Hjemås opp på Ramp ved Svartlamon. Ute er det minusgrader og stiv kuling, inne er det varmt, folksomt og Can over høyttalerne. De er begge forfattere og tidligere beboere i Trondheims forfatterbolig Adrianstua. Sammen startet de opp småforlaget og tidsskriftet Beijing Trondheim i 2013.

Startet gjennom skrivekurs

Hjemås hadde etter ni år i Bergen og Oslo kommet tilbake til Trondheim. Samuelsen tok kontakt og spurte om han ønsket å være med å holde skrivekurs for unge. Hjemås forteller ydmykt om gleden de opplevde ved dette arbeidet. Etter skrivekursene gikk de sammen gjennom tekstene og drømte om en arena hvor dette kunne vises frem.

Dette var én av spirene som vokste seg videre til å bli Beijing Trondheim.

– Vi har hele tiden hatt en debuntandel som fast del av tidsskriftet. Her får unge lovende skribenter presentere tekstene sine. Det er det skriftlige formatet som gjelder, sier Hjemås.

De delte inntrykket av at litteratur- og kunstmiljøet i Trondheim var inne i en nedgangsperiode. Med Oslo som

sentrum for forlagene, og Bergen med skrivekunstakademiet, ønsket de å opprette en plattform i Trondheim for å rekruttere folk. Samuelsen forteller blidt om hvordan det ble satt ut i livet:

– Vi ønsket å styrke forholdet mellom kunst- og litteraturmiljøet. Den første utgivelsen vår var en «artist's book», utgitt i konvolutt med nål, tråd og en instruksjon på hvordan man kunne sy ryggen på den.

Kulturell kapital

Sammen har de fått sette sitt eget preg på forlagets utgivelser. De benytter sjansen til å gi ut prosjekter som de mener har livets rett, men ikke passer de vanlige forlagenes formater, for eksempel i tilfeller med for få sider eller mindre kjente forfattere.

Hjemås viser frem en utgave av en av deres siste utgivelser. En liten, tynn lyseblå bok med et bilde av en forgylt stumtjener. Den puertoricansk-amerikanske poeten Rakel Salas Sivera er blitt gjendiktet til norsk av Amalie Kasin Lerstang og Kristine Helliesen. Dette er en del av en antologi som blir gitt ut i samlaget over jul.

– I falsk beskjedenhet vil jeg si at mye av amerikansk litteratur som har kommet ut i Norge de siste årene, har hatt en start hos oss i magasin eller utgivelse. Det er ikke alltid lett å få ut ting i store kanaler, og da må man lage den kanalen selv, mener Samuelsen.

På bordet blir det lagt frem en stor og overraskende tung bok, med vakker grafikk i hvitt og sølv. Klaus Frölich er en tysk fotograf som har vandret rundt i Trondheims gater. Arild Vange har funnet tekst ved plakater, instruksjonsmanualer og lignende. Sammen har de med to ulike blikk forsøkt å lime det sammen til ett trondheimsbilde.

– Dette er det som får plass hos oss. Vi går i null hele tiden, og fordi profitt ikke er målet, blir det en kjærlighetsgreie. Penger er det ikke i det, men den kulturelle kapitalen kan omsettes på sikt, sier Samuelsen.

Hjemås har et lurt smil og legger til

– Det kan over tid veksles i penger. Som for eksempel da vi ga ut en antologi med amerikansk poesi i 2018. Nå jobber vi med bind to.

En «catch 22»

Penger blir fort en utfordring når noe nytt skal startes opp. Samuelsen forklarer det som en «catch 22», hvor man må ha penger for å kunne tjene penger. Et prosjekt de mener eksemplifiserer dem som småforlag, og deres rolle i litteraturmiljøet, er samarbeidet med Steve Leirvik. Debutromanen, som kom i 2011, hadde han gitt ut på det prestisjefulle forlaget Oktober. Det gikk en lengre periode hvor han ikke ga ut mer og var demotivert av forlagsbransjen i Oslo. Han tok kontakt med Beijing og resultatet ble novellesamlingen *Par som drikker*.

– Leirvik satt i Kristiansund med et spennende prosjekt og hadde et ønske om å jobbe lokalt og å jobbe tettere enn på større forlag. Der kan vi bidra. Det var første gang en etablert forfatter valgte å gå til oss heller enn et stort forlag, forteller Hjemås.

Unge talenter bidrar

Hjemås og Samuelsen hadde et håndfast mål om at tidsskriftet skulle være en konstant del av arbeidet. De kom frem til at norske litteraturmagasin hadde en levetid på fem år. De første fire numrene var Samuelsen og Hjemås alene i redaksjonen. De ønsket å slå den typiske levetiden. Det ble mulig gjennom å gjøre endringer i redaksjonen, og etter hvert gi arbeidet videre.

— De siste numrene har vi trukket oss ut. Det var veldig spennende med det første nummeret der vi ikke var med selv, fordi vi ikke visste hva de hadde holdt på med. Det var folk vi kjente, så vi var trygge på at de ikke hadde ødelagt hele greien, forteller Hjemås med et smil om munnen.

— Først var det noen unge poeter som tok over, og nå er det en gjeng med unge akademikere og kulturjournalister, legger Samuelsen til.

Når de nå ser tilbake på tiden med forlaget, opplever de at med lærdom, prøving og feiling har småforlagets utgivelser og tidsskriftet fått et proffere uttrykk. Ved hjelp av ulike grafiske

designere, som har fått rom til å sette sitt preg på utgivelser, hjelper de unge mennesker med å få jobbe innenfor sitt eget felt, samt utvikle egne uttrykk. Samuelsen forteller:

— Magnus Osnes var den første hos oss, og han har fortsatt videre med design på bøker. Det er en vanskelig bransje å komme inn i. Han fikk jobbe noen år, lage en portefølje og så komme seg videre.

Han legger til at de gir ganske frie tøyler, selv om de har sine egne meninger når det gjelder typografi og lignende.

– Det er jo et fagfelt og vi ønsker at folk skal føle et eierskap til produktet.

ANBEFALING: Redaktørene mener frivillig arbeid er en måte å få arbeidserfaring.

Masterblues og gullskei i ræva

De kommer fra ulike fagfelt og beskriver det som positivt å ha ulike styrker. Hjemås er utdannet jurist og har aldri hatt jobb innenfor yrket, men mener det har vært viktig for hans tekstforståelse. Midt i studiet tilbrakte han et permisjonsår på skrivekunstakademiet. Det var vanskelig å komme inn på jobbmarkedet og da hans første manus ble antatt for publisering, opplevdes det som en redning.

— Jeg kom inn på Samlaget og fikk sommerjobb et par sesonger. Det har vært små midlertidige prosjekt i forlag, forfatterarbeid og stipender. Jeg har ikke kommet så mye lenger siden da, men kjenner på en ro. Kanskje skulle jeg ikke lenger enn hit, sier Hjemås mildt.

Samuelsen legger til at Hjemås fikk arbeidsstipend ganske tidlig og fleiper om at han hadde gullskei i ræva. Samuelsen har selv bakgrunn med master i litteraturvitenskap og sier seg enig med Hjemås sin opplevelse av de første årene etter studiet som tunge. Ferdig med masteren i en alder av tjueseks ønsket han å holde på lenger.

— Jeg var ulykkelig postmann en stund, for ung til å få en ordentlig jobb. Med en partner i jobb ble jeg husfar som stod klar med martinien når hun kom hjem.

Politisk og amerikansk poesi

Med amerikansk litteratur som sentrum for deres utgivelser har de hatt muligheten til å gi ut tekster av minoritetspoeter fra USA. De har vært med på en bølge hvor poesi har vært den mest sentrale uttrykksformen for LHBTQ+-miljøet.

I 2018 i New York deltok de på en poesifestival, hvor de blant annet fikk bidra med høytopplesning i en poesi-bokhandel. Det ble også laget en liten antologi med oversettelser av deres egne tekster til engelsk, som de kunne gi videre.

— Vi bestemte oss for å bruke materialer vi fant på en «99-cent-store». Vi lagde hull i papirene og brukte tanntråd for å binde dem sammen med vokspapir, forteller Hjemås muntert.

Må man være ambisiøs?

De er begge klar over hvilke ulike forventninger de har til arbeidet sitt, om det er som forfatter eller redaktør. Gjeldende småforlaget har de ingen bestemte tanker om vekst, men er glade for å ha skapt en helt egen plattform. Selv om å starte forlag og tidsskrifter i Norge er veldig ambisiøst, mener de selv at de har vært både nøkterne og realistiske.

— Jeg tenker at man kan være etablert, men ikke fornøyd, og at ambisjonsnivået hele tiden kan justeres, sier Hjemås.

— Ambisjon kan være mange ting. Det kan være å få til det beste man kan innenfor et gitt format, mener Samuelsen.

Gjennom sine ti år har de endt opp med å være en stor del av litteraturmiljøet i Trondheim. Hjemås resonnerer rundt hvordan deres rolle har endret seg:

— Vi har prøvd å være en slags grunnmur, slik at det ikke skal bli helt tomt, men det trengs alltid noen som gjør nye ting.

Noen må ta opp fakkelen

— *Har dere noe dere er stolte av?*

Samuelsen ser tankefull ut og forteller rolig om et samarbeid med poeter fra Hong Kong som i magasin to av tidsskriftet ble utgitt på både kinesisk og engelsk. Samarbeidet ble imidlertid brutt da studentopprørene brøt ut.

— Vi har aldri vært overdrevet politiske, men det ligger en stolthet i at det eksisterer som en slags kilde til kinesiske poeter som ikke kan trykkes i hjemlandet.

Aspirasjonen om å være en plattform for unge mennesker som vil gi ut tekst, men også jobbe med foto og grafikk har holdt seg gående. Samtidig som de har kunnet fortsette å gi ut det de selv er mest giret på og å være et alternativ til de store forlagenes regler man må innrette seg etter.

Deres avsluttende oppfordring er klar, men uten alvor:

— Nå er vi ikke hippe lenger, så vi håper noen andre kommer og tar opp fakkelen for hippheten sin skyld, sier Samuelsen.

— Det blir aldri for mye hipphet, oppsummerer Hjemås. **UD**

DRØMMER: Gjennom felles skrivekurs ble de inspirert til å starte et eget forlag.

MARIE BACHKES REISELEGAT FOR UNGDOM

Frist for søknader fra ungdom hjemmehørende i Trondheim og omegn om stipend til reise og opphold i utlandet for videreutdanning og/eller erverv av erfaring som kan anvendes hjemme i nærings- eller annen virksomhet, er 10. april 2023.

Nærmere opplysninger om muligheter, betingelser og begrensninger samt søknadsskjema finner du på reiselegatet.no

GLEM FØLELSER: NÅ JAKTES DET ICKS

Trenden florerer på sosiale medier. Nå er flere bekymret for at vi får en stadig større negativ radar.

TEKST: Ingrid Ekern | ILLUSTRASJON: Tallak Lie

Du har sikkert kjent på følelsen av at det vrir seg litt i magen over det andre mennesker gjør. En type vemmelse eller avsmak over små karakteristikk. Dette kan for eksempel være at noen lager masse lyd når de spiser eller har en musikksmak du selv ikke liker. Denne følelsen har fått navnet «ick» og gått viralt på sosial medier.

For mange unge har begrepet blitt en del av dagligtalen når det kommer til deiting og relasjoner til andre mennesker. På Tiktok har emnetaggen «icks» nærmere 990 millioner visninger. Videoene viser unge mennesker som lister opp alle trekk de anser som frastøtende hos andre.

Sandra Benedicte Limstad Hiller er 20 år og er på andre året på statsvitenskap. Hun forteller at icks ble

et tema i vennegjengen samtidig som trenden ble populær på Tiktok.

– Vi kommer ofte i prat om at vi har vært i situasjoner der vi har fått en ny ick, sier hun.

Hiller utdyper at hva hun og vennegjengen definerer som en ick varierer.

– En ick handler i hovedsak om små ting i starten av deitingfasen. Gjerne noe en person gjør, men uten å tenke over at det ikke alltid er sosialt akseptabelt.

En form for selv sabotasje

Hiller forteller at hva som kan oppleves som ent ick, er veldig subjektivt. Gjengangere i vennegjengen er for eksempel at noen kan være ufine mot servitører, vond kroppslukt eller altfor

lange negler. Selv har hun en veldig spesifikt ick.

– Hvis en fyr stirrer på meg når vi ser film, får jeg ick. Jeg klarer det ikke.

Hun tror de fleste forstår at icks oppleves individuelt og ikke er noe man bør ta for bokstavelig. Samtidig er hun bevisst på utfordringene med trenden.

– Et for stort fokus på negative trekk er ikke bra. For enkelte kan det bli en form for selv sabotasje. Istedenfor langvarige forhold, enten om det er en kjæreste eller vennskap, tenker man mer kortvarig på ting.

Vaping, sosiale medier og «pappa-betaler»-mentalitet

Ingeborg Grønnesby er 20 år og studerer andre året på profesjonsstudiet i psykologi. I likhet med Hiller

FILM-ICK: Sandra Hiller takler ikke å bli stirret på hvis hun ser film.
FOTO: Privat

HAR LISTE: Ingeborg Grønnesby har notert sine icks på telefonen.
FOTO: Pia Arntsen

opplever hun også at ick har blitt en del av ordforrådet til vennegjengen. Hun beskriver at ick føles ut som en vemmelse eller aversjon.

– Man får en type sukk i magen. Jeg tror også man kan få en stressrespons om det er noe som er virkelig ekkelt, sier hun.

Grønnesby forteller at hun tenkte over hva som kan gi henne følelsen av ick i forkant av intervjuet, hvilket resulterte i en liste i notatene på telefonen.

– Vaping, å dele for mye på sosiale medier eller å drikke energidrikk som vann. Folk som er frekke mot servicepersoner eller har en «pappa-betaler»-mentalitet, leser hun opp.

Selv om hun mener at trenden har en underholdningsverdi, er hun likevel bevisst på at det store detaljfokuset kan ha negative konsekvenser.

– Jeg har kommet over videoer hvor folk nevner det å gå opp en trapp som en ick. Eller det å dra i en dør som skal dyttes. Når det har blitt et så stort spekter av videoer, er man dømt til å finne noe som gjelder de fleste.

Hun mener at det er spesielt lett for unge å glemme at ick-ene på Tiktok er individuelle preferanser, og at det kan bidra til en holdning om at hva andre synes er en ick, er en allmenn oppfattelse.

– Om noen som i utgangspunktet elsker å gå i «skinny jeans» og føler seg fin i det, kommer over videoer om at det er en ick, vil man jo bli påvirket til å slutte å bruke det, sier hun.

Kan representere forsvarsmekanismer

Fra et psykologisk perspektiv tror Grønnesby at icks kan representere

individuelle forsvarsmekanismer man har i relasjoner til andre mennesker.

– Det kan gi en unnskyldning for å slippe å være sårbar og til å dytte andre vekk, sier hun.

Når icks har blitt en trend, mener hun at det samtidig har blitt både enklere og mer akseptert å bruke ubehaget over små karakteristikk hos andre som en distraksjon fra å utfordre sårbarhet hos seg selv.

– Man kan bare finne en ick, og så er det en unnskyldning. Det er mye lettere for mennesker rent psykologisk å ikke gå inn i ting som er vanskelig og sårbart – å trekke oss tilbake og bare si at det var ick - enn å gå inn og se hva som faktisk utløser ubehaget.

Grønnesby tror også icks kan reflektere personlige komplekser, som kan gjøre det lettere å være mer kritisk med andre også.

ICK OM ICKS: Joakim Wold sin største ick er folk som fokuserer på icks. FOTO: Ingrid Ekern.

KRITISK: Katrin Glatz Brubakk mener trenden er den perfekte oppskriften på å ikke like seg selv. FOTO: Camilla S. Moe

– Hvis man for eksempel synes det er en ick å bli bedt på deit i badeland, kan det egentlig handle om at man er usikker og har kompleks over at man må gå i badetøy.

Påvirket av hverandres energi

Joakim Wold er 20 år og studerer sosiologi på første året. For noen år siden fikk han en interesse for selvutvikling. Sommeren 2022 begynte han å legge ut videoer om temaet på TikTok, hvor han har en stadig voksende følgerskare. Han kjenner godt til icks og er kritisk hvordan det fører til at vi får en stor negativ radar.

– Jeg har sett mange videoer av både enkeltpersoner og par som ramser opp ting de ikke liker om enten andre mennesker eller hverandre. Det har blitt veldig vanlig å ha det fokuset, noe jeg synes er veldig synd, sier han.

Mens et flertall av Tiktok-brukere lister opp icks som stort sett fokuserer på utseende, vaner og oppførsel, mener Wold at negative karakteristikk er noe man bør unngå å fokusere på.

– Fokuset på negative trekk hos andre gjennomsyrrer alt. På drikkeler skal man ramse opp røde flagg. På Tiktok har det blitt trendy med icks. Jeg skulle ønske positive trekk hadde et større fokus.

Selv tror han at vi mennesker blir veldig påvirket av hverandres energi. Derfor prøver han å holde seg unna folk som fokuserer for mye på det negative.

– Jeg tror min største ick er når folk fokuserer på icks, sier han.

Ikke avgjørende om drømmedama smatter

Om man finner icks ved en potensiell partner, mener Wold løsningen er å være åpen om det. Selv ville han gitt

en liten humoristisk kommentar rundt ick-en, uten at det ville vært et forsøk på å endre personen.

– Er smatting det eneste som skurrer ved drømmedama, så bør det uansett ikke være avgjørende, sier han.

Til tross for at vi stadig blir presentert for det perfekte i sosiale medier, mener Wold at man bør passe på å ikke sette for høye krav til andre.

– Man kan ikke sette store krav til andre, uten å være bevisst på hvordan man er selv.

Vanskelig balanse

Wold tror at unge voksne i dag forventer å ha det veldig bra. Samtidig fører sveipe-kulturen til en følelse av at man alltid kan finne noe bedre. Han spekulerer i om det er en tendens til at man leter etter negative trekk ved andre fordi man ønsker å føle seg bedre.

– Kanskje trekker man andre ned for å trekke seg selv opp. Det gjør også at man fraskriver seg litt av ansvaret for å være bevisst på hvordan man er selv, sier han.

Samtidig mener han at kravene til unge i dag er veldig høye. Likevel tror ikke Wold det er usunt å jobbe med seg selv for å bli en bedre person, selv om det kan være en vanskelig balanse.

– Jeg er selv usikker på balansen mellom å streve etter å bli bedre og å være takknemlig med det man har.

Oppskriften på å ikke like seg selv

Psykologspesialist Katrin Glatz Brubakk jobber som universitetslektor for Institutt for psykologi. Hun er svært kritisk til hele trenden rundt icks.

– Det er den perfekte oppskriften på å ikke like seg selv. Det er en type

næring for selvkritikk som jeg tror er veldig lite sunn, sier hun.

Som en naturlig del av samspillet med andre mennesker så vil vi alltid kunne få tilbakemeldinger på hvordan vi oppfører oss. Brubakk forteller at denne formen for ærlighet fordyper relasjonen mellom mennesker. Derimot mener hun at det er en enorm forskjell på ærlige tilbakemeldinger og det å lage lister man deler på sosiale medier.

– Å lage slike type lister er en feilslått idé om at vi skal jakte det perfekte. Om man går gjennom Tiktok, vil man ikke finne en eneste ting folk ikke irriterer seg over.

Et lokk til alle typer kjeler

Alle har en viss idé om hva slags kvaliteter de ser etter i en person de ønsker å bygge en relasjon med. Brubakk sier at hun hadde en klar

mening om hva slags partner hun ønsket seg da hun var ung.

– Hadde jeg skulle sjekket av absolutt alle punktene jeg hadde, ville jeg nok fortsatt vært singel.

Hun utdyper at alle mennesker har styrker og svakheter, men at jakten på den perfekte partner vil være håpløs. Hun mener også det store detaljfokuset og letningen etter det perfekte hos andre fører til at unge setter urealistiske forventninger til seg selv.

– Jeg tror det kan føre til at man blir ganske ulykkelig i hvem man er, sier hun.

Brubakk har likevel en optimistisk beskjed til alle som fortsatt er på leting etter personen i sitt liv.

– Jeg sier som min bestemor pleide å si: Det finnes et lokk som passer til alle typer kjeler. **UD**

Det vil komme en tid da Russland og Belarus skal få ta del i idretten igjen, men den tid er ikke mens de enda bomber Ukraina. Noen klarere søknad for et rødt kort er det plent umulig å levere; den internasjonale olympiske komité (IOC) har tidligere virkelig trukket den olympiske godvilje langt, men ett sted må grensen gå.

Selv legger IOC skylden på utøverne, som de mener i flertall støtter det å ta Russland og Belarus tilbake i varmen. Blant disse er Astrid Uhrenholdt Jacobsen: de norske utøvernes representant, som ikke uten grunn har måttet stå i hardt vær de siste dagene.

Hun kaller utestengelsen en «avstraffelse av en gruppe mennesker basert på etnisitet», noe Russland allerede har prøvd å argumentere for i retten, men ikke vunnet frem med. Rent faktisk ønsker man ikke å utestenge russiske og belarusiske utøvere, men å utestenge enhver utøver som kan bli brukt som et middel i russisk propaganda.

Sjakkspillere født i Russland, men som har valgt å representere et annet land – som for eksempel Evgeny Romanov – får lov til å delta til tross for utestengelsen. Dette er nok egentlig den eneste måten å få med utøvere på uten å risikere at det blir veivet seiersflagg i Moskva.

Det er mye snakk om «for mange hatter for ett hode» når man diskuterer Jacobsen og hennes uttalelser. Men det viktigste ansvaret ligger uansett på IOC, som har overdrevet velviljen blant enkeltutøvere for å unnskyldes noe komitéen har ønsket å gjennomføre en stund.

Svaret er ganske enkelt: Vi kan ikke tillate russiske utøvere tilbake i idretten mens ukrainske utøvere ligger i skyttergraver.

RØDT KORT OG GULLBALL

Tom Brady er på den andre siden av dammen regnet som én av tidenes idrettsutøvere, og dette er ikke helt uten grunn; i 23 år har mannen med den gudbenådede høyrearmen styrt spillet for noen av de beste lagene i National Football League (NFL).

Den største begivenhet – kulminasjonen av den amerikanske fotball-sesongen – er Super Bowl. Denne har Brady vunnet syv ganger, og ingen andre er i nærheten av noe lignende.

Det blir dog ikke en åttende seier, for i en alder av 44 år har han sagt at nok for være nok. Dette nøyaktig ett år etter at han sa det samme, for så å ombestemme seg to uker senere.

Brady kan se tilbake på en utrolig karriere om han faktisk holder sitt ord denne gangen. Det er derfor merkelig å tenke på at da lagene fikk mulighet til å hente hvem de ville fra college-lagene, var det 198 spillere de heller ville ha. Hadde de fått muligheten, skulle nok alle lagene gjerne gått tilbake i tid og valgt Brady.

Men New England Patriots var laget som valgte rett mann, og de ble belønnet med en storhetsperiode uten like.

Men Tom, vær så snill, slutt å kysse barna dine på munnen. Det er litt rart.

Matspalte:

Kremet pasta med fisk og fennikel

Denne pastaretten er perfekt for en student i farten som forsøker å leve det sunne og sparsommelige liv.

TEKST OG FOTO: Astrid Lie Sætaberget

Semesterets forelesninger, deltidsjobber og studentverv er i full anmarsj. Med travle hverdager og kortere pauser imellom, kan det være fristende å ty til usunne ferdigløsninger. Et alternativ til dette er å unne seg denne enkle og friske smaksbomben: kremet pasta med fisk og fennikel. To porsjoner – 25 minutter

Ingredienser:

- 250 g laks i terninger
- 1 mellomstor fennikel i terninger
- 1 vårløk i tynne skiver
- 1 fedd finhakket hvitløk
- 2 dl crème fraîche
- Lime- eller sitronsaft etter smak
- Salt og pepper
- 200 g pasta

Fremgangsmåte:

1. Kok pasta som anvist på pakken.
2. Fjern eventuelt skinn og bein fra laksen og krydre med salt og pepper.
3. Stek vårløk og fennikel i en dyp stekepanne på middels varme til fennikelen er myk og ha i hvitløk. Legg dette til side.
4. Stek laks i stekepannen på middels varme og tilsett grønnsakene når laksen er gjennomstekt.
5. Skru ned varmen og ha i sitrussaft, salt og pepper etter smak.
6. Bland inn crème fraîche og tilsett ferdig pasta i stekepannen. Server med litt ekstra sitrussaft på toppen.

Studenter som leker

Leder Oda-Alette Kjellsbøl Hole ønsker studentenes lekegrind velkommen tilbake. Spørsmålet er om Trondheim er klare for det.

TEKST: Sara Løvteit

DEBUT: Rumpeldunk er med i Studentlekene for første gang
FOTO: UD-arkiv

Idrettsglade studenter fra hele landet retter i slutten av februar snuten mot Trondheim og Studentlekene 2023. Mellom onsdag 22. og søndag 26. februar kommer det om lag 1800 studenter til byen for å konkurrere i diverse idrettsgrener. Etter fire år uten studentenes største idrettsarrangement i Trondheim kunne ikke leder for Studentlekene Oda-Alette Kjellsbøl Hole vært mer klar.

– Jeg gleder meg utrolig mye til å endelig se det skje. Enn så lenge synes jeg det er vanskelig å visualisere det.

Kanskje vanskelig å visualisere hvordan det vil bli, men vi kan prøve. I tre fulle dager vil studentene gjøre det de kan aller best. Helga er stappfull av alle mulige former for sport, banketter, støle kropper, fest, lite søvn og masse idrettsglede.

– Det er spredt utover det meste vi har av arenaer i Trondheim. Trondheim spektrum, Lade arena, Idrettsbygget Gløshaugen, Leangen og Husebybadet blir alle brukt. Det sier litt om hvor stort arrangementet er, når vi trenger så mye kapasitet.

Studentlekene er et møte mellom amatørerne og de semiprofesjonelle.

I løpet av disse dagene skal studentenes norgesmestere bli kåret og de norske studentenes representanter i europamesterskap skal utpekes. I tillegg skal nye idretter oppleves og breddens gylne øyeblikk skje. Blant idrettene finner vi alt fra håndball til lacrosse og rumpeldunk.

– Vi håper folk sitter igjen med en opplevelse som ikke bare er sportslig, men også noe sosialt og gøy. Rett og slett en opplevelse for livet, forteller Hole entusiastisk.

HELE TRONDHEIM: Hole forteller at hele studentbyen er tatt i bruk når Studentlekene settes i gang
FOTO: UD-arkiv

Idrettsglede for alle

Studentlekene breidde er stor. Totalt 19 idretter skal utøves i løpet av disse dagene. Mange av disse er idretter man sjelden ser i andre store idrettsarrangement.

– At noen av idrettene skal være lavterskel, er noe vi etterstreber. I år er roundnet for eksempel veldig populært, hvor du kan melde deg på med en venn og så har man et lag. Studentlekene skal være like sosialt som sportslig, sier Hole.

En annen idrett som ellers får lite oppmerksomhet i norske medier, er lacrosse. NTNUI sitt damelag stiller med tre lag i Studentlekene og skal denne helgen spille innendørs i Trondheim spektrum. Camilla Ortiz og Tale Solvang Myhrer er klare for å se hva helgen har å by på:

– Vi gleder oss til alt, blant annet å spille mye kamper, men også alt rundt, som åpningsseremoni, aking og banketten. Det blir gøy å bli kjent med de andre lagene utenfor banen også, sier Myhrer.

Ortiz og Myhrer forteller at de under Studentlekene kommer til å spille en annen form for lacrosse som de ikke har spilt før. Sixies foregår inne med seks på banen av gangen, i motsetning til vanlig lacrosse, som foregår ute med ti på hvert lag.

Dette gjør at spillet går raskere og blir mer intenst. Leder Hole gleder seg

til å følge med når lacrossespillerne skal i aksjon:

– Jeg tror det kan bli skikkelig røft. Da vi hadde befarung her med lacrossegutta, diskuterte de om det var farlig at det var sprekker mellom gardinene. Vi skjønnte da at det kommer til å bli ganske fysisk og ballen kommer til å gå fort.

Rumpeldunk er en annen idrett som mange vil kunne oppleve for første gang denne helgen. Spillet, som har sin opprinnelse fra *Harry Potter*-universet, beskrives som en kombinasjon av håndball, rugby og kanonball.

Daniel Haagensen og Julia Garbe er klare på at det er en kombinasjon av konkurranse og å møte nye og gamle venner som han gleder seg mest til.

– Det blir selvfølgelig gøy å se igjen de andre spillerne fra de andre studentlagene i Norge. Og så blir det veldig gøy å spille turnering igjen. Det er noen måneder siden sist vi har spilt kamper forteller Haagensen.

Begynne helt fra start

Til tross for at det er mye forventning og spenning til helgen, er Studentlekene for mange et ukjent ord. Pandemien gjorde at lekene som skulle blitt gjennomført i Trondheim i 2021 ble avlyst, hvilket gjør at det har gått hele fire år siden Trondheim sist var vertsby.

– Studenter er jo ferskvare. Det er ikke like mange som har kjennskap og som har deltatt på Studenlekene her eller i andre vertsbyer, noe vi har lagt merke til når vi har promotert lekene, sier Hole.

Dette har informasjonsansvarlig Frida Furberg Hvidsten for arrangementet merket at har blitt en ekstra utfordring. Kampen om de frivillige og publikum er vanskelig når Studentlekene for mange er ukjent:

– Det er det som har vært problemet vårt når vi har prøvd å rekruttere folk. Studenter vet ikke hva Studentlekene er siden det er så lenge siden. Jeg tror mange sliter med å forstå hvor stort det faktisk er.

Noen dager før arrangementet går i gang, ser alt ut til å ha løst seg og idrettsfesten av en helg ser ut til å være i rute. Dette var noe NTNUI rumpeldunk ikke ville gå glipp av, for de tok selv initiativ til å bli med i

SIXIES: Ortiz og Myhrer sammen med trener Maria Hole forteller at de skal spille en form for lacrosse de aldri har spilt før, innendørs og med kun seks på laget.
FOTO: Sara N. Løvteit

SØKELYS: Hvidsten har i lang tid jobbet for å få Studentlekene til å bli et kjent arrangement for flere
Foto: Andreas Flo/ NTNUI Blits (CC BY 4.0)

årets Studentleker. For å få det til måtte de oppfylle noen krav Studentlekene krever av idrettene som vil være med.

– For å bli med i Studentlekene må man ha en studentcup. Det hadde vi for første gang i 2021. Da tok det daværende styret initiativ til å ha studentcup og inviterte andre lag for å senere kunne bli med i Studentlekene.

Hole hyller initiativet og forteller at det er ulike kvalifiseringer for forskjellige idretter. Nivåene på idrettsgrenene under lekene har enten status som student-NM eller studentcup. Hun forteller at student-NM blir arrangert én gang i året og blir gjennomført enten høst eller vinter, avhengig av hvilke idretter det er.

Om idrettene får status som student-NM avhenger også om det er nok klubber og utøvere fra ulike regioner med. Resten av idrettene er for det meste studentcup, hvor det er litt andre krav, men det må også være nok klubber og utøvere med her for å få studentcup-status.

– Er det nok deltagere og nok lag, så kan man endre statusen fra studentcup til student-NM.

Eliten i studentidretten

En idrett som kommer til å levere på et høyt nivå under idrettshelga, er håndballen. Med 600 deltagere er det

Studentlekenes største idrett, og har lag som presterer på et høyt nivå i Norge.

NTNUI håndball er ett av dem og har i en årrekke stått for gode prestasjoner i Studentlekene. I fjor kvalifiserte både damene og herrene seg til europamesterskapet for studenter. Anna Befring og Oscar Duus er begge spillere på klubbens førstelag og sikter høyt i år også:

– Vi har ikke satt noen konkrete mål. Vi snakket om det her om dagen, og vi melder oss ikke på for å tape. En finale hadde jo vært gøy, sier Befring.

For konkurranseinstinktet er absolutt til stede blant håndballspillerne på førstelagene til NTNUI, hvor de fleste har spilt i de øverste divisjonene i Norge. Likevel forteller de at de først og fremst fokuserer på å ha det gøy.

– Vårt slagord for første omgang i kampen er «håndball er gøy», mens i andre omgang er det «håndball er kødd». På oppvarmingen, utenfor banen og på banen. Målet vårt er å kødde mest mulig for å få opp stemningen. Det skal virke useriøst selv om vi vil vinne kampene, forklarer Befring.

De forteller at det er akkurat dette de tror er nøkkelen for at lagene presterer så godt. I tillegg til at de har en god bredde i laget, og at klubben tiltrekker seg mange gode håndballspillere, er det balansen mellom det sosiale og prestasjonsfokuset som trekkes frem som det viktigste.

– Det sosiale er en styrke generelt. Det er mange arrangementer på tvers

av lag og mange har det gøy i NTNUI. Jeg tror det sosiale er en nøkkel til at vi har et så godt samhold og dermed spiller bra på banen, mener Carlsen.

Cupfølelsen

I likhet med deltagerne i de andre idrettene gleder Befring og Carlsen seg stort til både det som skjer på banen, men også alt rundt. Carlsen mimrer tilbake til oppveksten når han tenker på cup.

– Når alle virrer rundt i hallen hele dagen, føles det ut som at man er tolv år igjen og på håndballcup. Det er herlig. Men denne gangen er pølsen i kiosken byttet ut med en Powerade for å roe ned hodepinen.

Studentlekene og cup er tydelig viktig for deltakerne. Etter å ha måttet reise hver gang damelaget skulle spille turneringer, gleder trener Maria Wanvik Hole for damelaget i NTNUI lacrosse seg til å få folk til hjembyen:

– Jeg gleder meg til å endelig være i Trondheim og få alle lagene opp hit. Vi har reist mye til Oslo og andre steder, så det blir digg at folk kommer opp til oss.

For rumpeldunklaget betyr det mye å få være med på det store idrettsarrangementet som det Studentlekene er. Garbe og Haagensen ser på det som en ypperlig mulighet til å promotere sporten og ikke minst få spilt flere kamper.

– Det finnes ikke så mange muligheter til å spille rumpeldunk mot andre lag på en ordentlig måte, så studentlekene blir en sjanse til det.

PROMOTERE SPORTEN: Garbe gleder seg til å vise frem rumpeldunk til flere.
Foto: UD-arkiv

I tillegg er det enda en god måte å vise frem sporten på. Alle vet jo hva håndball er, men nesten ingen vet hva rumpeldunk er, sier Garbe.

– I hvert fall ikke i virkeligheten, skyter Haagensen inn.

De trekker frem at i Studentlekene kan idrettene dra nytte av hverandres publikum. Leder Hole håper også på dette, og at trondheimsstudentene ønsker alle idrettene velkommen.

– Det pleier å være sånn at en del av de andre lagene som er slått ut, følger med på sine klubbkamerater. Og så håper jeg jo at mange trondheimsstudenter tar turen, forteller Hole.

Lacrossejentene er noen av dem som gleder seg til å kunne oppleve andre idretter og ikke minst få litt ekstra publikum.

– Det er det som er så kult. Jeg har hørt fra flere andre NTNUI-lag som har lyst til å komme å se på lacrosse, for de vet ikke hva det er. Å se på hverandre og lære av hverandres idretter er jo litt kult, sier Ortez.

Frivilligheten

Som på enhver cup man var på i oppveksten, er det noen ivrige frivillige som står bak for at det hele skal kunne skje. Denne gangen er det ikke foreldre, men studentene selv som står bak. Leder Hole er selv frivillig, men bruker også tid på å trekke frem de hundrevis av andre som får lekene til å gå rundt:

– Det er mange frivillige som står på for at arrangementet skal skje. Vi har alt fra et styre, undergruppene til idrettene, teknisk ansvarlig og funksjonærer til kioskvirksomhet. Frivillige som stiller

SAMHOLD: Haagensen gleder seg til å se igjen de andre rumpeldunklagene.
FOTO: UD-arkiv

som vakt på skole og akkrediteringpost. Uten dem hadde det ikke vært mulig å arrangere.

Studentfrivilligheten i Trondheim er godt kjent utenfor byen. Hole forteller at det er flere som vil få med seg denne – åpningsseremonien som finner sted i Storsalen på Studentersamfundet blir dermed en fin velkomst til alle som kommer utenbysfra.

– Åpningsseremonien er en stor greie i Storsalen på Samfundet for deltakere og frivillige. Mange studenter ønsker gjerne turen innom Samfundet når de besøker Trondheim, så jeg er kjempeglad vi fikk rodd i land det, forteller Hole.

– Se at ting går som planlagt

Til tross for at det sosiale står i fokus, er det ikke til å legge skjul på at NTNUI har store ambisjoner om å bli beste klubb under Studentlekene. Tidligere

års prestasjoner gir ikke tanker om noe annet.

– Vi har stort sett gjort det bra, Norges handelshøyskoles idrettsforening ble beste klubb, men det er naturlig. NTNUI har ofte gjort det bra i mye siden vi er gode i mye. Jeg blir overrasket hvis ikke NTNUI blir årets klubbvinner. Det er mange NTNUI-ere som stiller til start, så det ligger til rette for et godt resultat.

For leder Hole er det mange ting som skal skje de neste dagene, og ikke minst underveis i selve helgen. På spørsmål om hva hun gleder seg mest til, svarer hun:

– Å se at ting går som planlagt. Selv om det sikkert ikke gjør det. Uforutsette ting må man regne med at oppstår. Men det aller viktigste er at alle som opplever Studentlekene på én eller annen måte skal sitte igjen med en god opplevelse. **UD**

POWERADE I KIOSKEN: Befring og Carlsen er klare for alt Studentlekene innebærer
Foto: UD-arkiv

STUDENTLEKENE

Studentlekene 2023 arrangeres 22.-26. Februar i Trondheim. Studentlekene er Norges største studentidrettsarrangement og samler over 2000 studenter fra hele Norge, med studentmesterskap og studentcup i over 20 ulike idretter.

TORSDAG

Basketball: Leangen bydelshall, 08:00–21:00

Cageball: 3T-Rosten, 10:00–15:00

Håndball: Spektrum hall F og D, 08:00–20:00

Innebandy: Spektrum hall A3 og A4 og Dragvoll, 08:00–20:00

Lacrosse box: Spektrum hall A1 og A2, 08:00–21:00

Romaskin: Gløshaugen idrettsbygg, 10:00–12:30

Tennis: Lade tennisarena, 09:00–18:00

Innebandy: Spektrum hall A3 og A4 og Dragvoll, 09:00–18:00

Lacrosse box: Spektrum hall A1 og A2, 10:00–18:00

Langrenn: 15:00–16:30

Sprint: Nilsbyen skianlegg og Festningsparksen

Normaldistanse: Nilsbyen skianlegg

Femmil: Start og mål på studenterhytta, eventuelt i Rustadrenna som er 150 meter inn i skogen

Squash: Dragvoll squashbaner, 10:00–16:00

Fekting: Lysholmhallen, 10:00–16:00

Innendørsorientering: NTNU Dragvoll, 18:00–19:30

Roundnet: Hall A Dragvoll, 17:00–20:30

Sjakk: Handelshøyskolen, 17:15–20:15

Svømming: Husebybadet, 17:00–21:00

Tennis: Lade tennisarena, 09:00–18:00

LØRDAG

Badminton: Leangenhallen, 09:00–14:30

Cageball: 3T-Rosten, 10:00–14:30

Håndball: Spektrum hall F og D, 10:00–15:00

Innebandy: Spektrum hall A3 og A4 og Dragvoll, 10:00–15:00

Lacrosse box: Spektrum hall A1 og A2, 10:00–15:00

Langrenn: 13:00–16:30

Sprint: Nilsbyen skianlegg og Festningsparksen

Normaldistanse: Nilsbyen skianlegg

Femmil: Start og mål på studenterhytta, eventuelt i Rustadrenna som er 150 meter inn i skogen

Squash: Dragvoll squashbaner, 09:00–16:30

Fekting: Lysholmhallen, 09:00–12:30

Goalball: Gymsal dragvoll, 10:00–13:30

Akvatlon: Husebybadet og stier i nærheten, 10:00–11:15

Rumpeldunk: Lade idrettsarena, 10:00–15:30

Svømming: Husebybadet, 10:00–13:30

Tennis: Lade tennisarena, 09:00–14:00

FREDAG

Badminton: Leangenhallen, 09:00–18:00

Basketball: Leangen bydelshall, 10:00–18:30

Cageball: 3T-Rosten, 10:00–14:30

Håndball: Spektrum hall F og D, 10:00–18:00

VI HAR NETTSIDE!

Sjekk den ut på underdusken.no

Fra jazz til elektropop – dette er Möрмаid

Med bred musikalsk bakgrunn er Möрмаid en spennende artist innen elektronisk musikk. Artisten har gitt ut to EP-er og jobber nå med sitt første album.

TEKST: Andreas Johnsen | FOTO: Simen Almaas

Under Dusken møter Live Solli Schulerud på Clarion Hotel lørdag formiddag, den siste dagen av Trondheim Calling 2023. Schulerud, også kjent som MCrmaid, hadde et show på kultursenteret Isak dagen før, og denne dagen skal hun spille på Tyven.

Mörmaid er 29 år gammel og lager progressiv elektropop. Artisten kommer fra Oslo og har sluppet to EP-er så langt – den nyeste, *Push Pull*, i november 2022. Möрмаid har en bred bakgrunn innen musikk og er en spennende artist å følge med på innenfor den elektroniske sjangeren.

– Det var musikk fra starten, men egentlig ville jeg bli billedkunstner. Dette endret seg raskt da jeg skulle begynne på videregående; da ble det musikk.

Videre forklarer hun at hun hørte på mye forskjellig i oppveksten, blant annet jazz.

– Pappa var jazzmusiker, så jeg hørte på veldig mye jazz da jeg var liten. Jeg har vel egentlig hørt på alt opp gjennom, men det ble mye tekno da jeg var tenåring.

På videregående gikk det mest i Led Zeppelin og Joni Mitchell og på folkehøgskolen begynte hun å gå ordentlig inn i jazzen.

– Da var det jazzsang som var greia. Det holdt jeg på med lenge, og gjør det fortsatt litt. Jeg var veldig fan av progrock og hadde et progrock-band, Fervent Mind, i fem år frem til 2019.

Besatt av elektronikk

Mörmaid forteller at instrumenter ikke er hennes primærfokus, men at hun kan litt gitar og piano.

– Det jeg spiller selv, er live elektronikk, og da mikser jeg og produserer min egen musikk.

DRØMMER OM ALBUM: Möрмаid har et mål om å gi ut et album før hun fyller 31 år.
FOTO: Andreas Johnsen

Hun er i hovedsak selvlært innenfor programvaren, men har også noe utdanning.

– Jeg tok et år med Live electronics på musikkskolen i Oslo. Jeg hadde holdt på med Ableton i seks år før jeg tok emnet på musikkskolen. Det har vært mye utforsking.

Sporadisk hverdag

– Jeg spiller konserter, men det er mye tid i studio. Nå er jeg inne i en god flyt med de nye låtene og det er veldig deilig. Jeg har nylig gitt ut musikk og jeg føler det er vanskelig å lage ny musikk når man er i en utgivelsesfase.

EN FOT I LONDON: Mörrmaid tok en master i musikkproduksjon i London, og har fortsatt kontakt med folkene der.

Videre forteller hun at hun blant annet jobber med en podcast og underviser i produksjon.

– Jeg har også begynt å klippe videoer for en kunstavis. Jeg driver egentlig med alt av frilansgreier.

Utdanning i London

– Jeg bodde i London i to år, fra 2019 til 2021. Der tok jeg en master i musikkproduksjon. Jeg har på en måte fortsatt én fot i England og ønsker å opprettholde kontakten der.

Selv om hun har flyttet tilbake til Oslo, er London fremdeles en viktig by for henne.

– Plateselskapet jeg jobber med nå, er britisk. Det er også en veldig spennende musikkscene der og jeg følte meg veldig velkommen. Folk var interessert og giret på å høre ny musikk på en annen måte.

Hun forteller derimot om fordeler ved å være musiker i Norge også.

– Å være musiker i Norge er på én måte mye lettere, for man har mange flere støtteordninger og sånn. Man får bedre betalt for spillejobber, bedre avtaler og bedre spillesteder.

Det er mange små spillesteder i London, som ofte kan være ganske utfordrende sammenlignet med dem i Norge.

– Det er ofte vanskelig lyd og man tjener mindre eller ingenting på å spille på disse små stedene.

Mörmaid mener at selv om det kan være tøffere å være artist i London, kan det likevel gi mange muligheter til å vokse som artist.

– Samtidig er det å spille på mindre og mer low key steder også en kul opplevelse, for det kommer ofte folk. Man kan i tillegg opptre ganske regelmessig siden man er i en så stor by – det er veldig god øvelse.

Album i sikte

Mörmaid kom tidlig til Trondheim for å spille konsert på Isak fredag. Da fikk

LETTERE I NORGE: Mörrmaid forteller at man får bedre avtaler og bedre avtaler og bedre spillesteder i Norge.

hun god tid til å se andre artister som spilte på festivalen, noe hun var veldig begeistret over.

– I går så jeg Whammyboy. Det var sykt kult, skikkelig tight og bare god stemning. Og ¡BangBang Watergun! syns jeg er superfett. I tillegg så jeg på JEJUNE, som også var veldig kult.

Selv om elektronisk musikk er hovedsjangeren, har hun fortsatt lyst til å drive med annen musikk.

– Jeg hadde digget å for eksempel spille jazz på en restaurant én gang i uken og bare kost meg med det. Jeg har sunget en del jazz tidligere på konferanser, i bryllup og på jazzklubber, og jeg elsker det.

Hun forteller også med et lite flir at hun har blitt bassist i et band.

– Jeg spiller i bandet til partneren min Tomás. Der er jeg med og synger, samt spiller bass, som er et instrument jeg ikke har spilt siden videregående, så det blir en gøy utfordring.

En håpefull Mörrmaid forteller om at målet er å få gitt ut et album før hun fyller 31 år.

– Jeg jobber nå med et album som jeg har lyst å gi ut snart; det tar jo alltid lenger tid enn man tenker. Jeg fyller år i oktober, så innen oktober 2024 har jeg lyst å få det ut.

Mörmaid opplyser om at hun spiller en konsert i Oslo som hun oppfordrer alle som er i hovedstaden til å komme på.

– 4. mars spiller jeg konsert på Kulturhuset i Oslo. Jeg har begynt å eksperimentere mer med å opptre som et band. Jeg har derfor begynt å spille litt med to vokalister som også driver med elektronikk.

Til slutt forteller hun at hun har fått med Ragnhild Moan fra Han Gaiden, og Eir Vatn Strøm.

– Det er Mörrmaid med støttespillere og vi jobber med hvordan vi kan gjøre liveshowet litt mer levende. Det er mye vokaler i låtene mine, så da tenkte jeg det kunne være kult å ha med to vokalister. Det blir en gøy konsert! **UD**

Kommentar:

Først og fremst ikke-nominert artist

Flere musikkprisutdelinger har tatt et inkluderingsstandpunkt og fjernet kjønnsklassene til fordel for én nøytral kategori. Men hva vil dette si for musikkindustriens allerede underrepresenterte grupper?

TEKST: Malin Isabel Disco Guleng | ILLUSTRASJON: Lea Lauvland Longva

Da Susanne Sundfør i 2007 vant spellemanpris i kategorien «beste kvinnelige artist» kritiserte hun kjønnsinndelingen fra scenen: «Jeg er først og fremst artist – ikke først og fremst kvinne». For et par år siden ble riktignok den mye omtalte Brit Awards én av de dristige som valgte en fremtidsrettet variant av musikkbransjens prisutdelinger. Formålet med endringen var å likestille de separerte kategoriene, for Charli XCX, Florence + The Machine og Rina Sawayama trenger vel ingen trøstepremie-klasse når de er like bra som deres mannlige artistkollegaer. I tillegg slipper ikke-binære å bli presset inn i en gruppe de ikke identifiserer seg med. Yay! Eller?

I januar offentliggjorde Brit Awards de nominerte for årets beste artist, og dette er kort forklart en liste med bare menn. Den manglende tilstedeværelsen av kvinner i nominasjoner er et tegn på noe som kan bli en skremmende utvikling mot en bortgjemt del av musikkhistorien. Dersom vi ikke er bevisste på baksiden ved å utelukkende ha en åpen klasse, står vi i fare for å ta ett steg frem, men tre tilbake.

Også jeg skulle ønske at vi var kommet til et punkt hvor dette var

et ikke-tema. Den kjipe sannheten er at vi enda er langt fra likestilling i musikkbransjen; dessverre blir Brit Awards og andres forsøk på å rette opp i inkluderingsproblemene ved å fjerne de kjønnsdelte kategoriene en for lettvinnet løsning som stuper kråke over alle stegene der de virkelige problemene ligger. Norge er heller ikke særlig bedre. På 38 år har til sammen seks kvinner vunnet den gjeveste prisen for Årets spelleman. I en industri hvor tradisjonen er at kvinner bare utgjør 21 prosent av artister på sluttårets Billboard Hot 100, 12,7 prosent av låtskrivere og 2,8 prosent av produsenter, lider denne av langt mer systematiske og patriarkalske utfordringer enn at vi skiller mellom kjønn i musikkprisutdelinger.

Det kan ikke rettferdiggjøres å nominere alle i hop før det ryddes opp i bransjens kriker, kroker, skuffer og reoler, og kvinnelige artister blir anerkjent på lik linje med resten. Fjerningen av kjønnsdelte kategorier fungerer som en klapp på skulderen for at vi kjemper for mer likestilling i musikk; dette er et tiltak som gjør at kvinner og ikke-binære ender opp som tapere.

Kunst, lapper og faenskap: Dette er The KLF

Bill Drummond og Jimmy Cauty tok på 90-tallet over de europeiske hitlistene, for så å sabotere the Brit awards, brenne én million euro og så forsvinne. Dette er noen av duoens høydepunkter.

TEKST: Mats Fosdahl | ILLUSTRASJON: Victoria Lillejord Stenshagen

I 1987 begynte Drummond og Cauty å samarbeide under deres første alias The JAMs, også kjent som The Justified Ancients of Mu Mu. Navnet, som var hentet fra boktrilogien *Illuminatus*, la grunnlaget for deres store interesse for konspirasjoner, mysterier og discordianisme – idéer som skulle komme til å prege karrieren deres.

Samme år utgir The JAMs plunderphonicsrappalbumet *1987 (What The Fuck's Going On?)* under aliasene Rockman Rock og King Boy Hard. Albumtittelen representerer året albumet er gitt ut og hva som er

gjennomsnittsmenneskets reaksjon på musikken. «The Queen and I» er utvilsomt den mest bemerkelsesverdige låten; instrumentalen består av en veldig ulovlig sample av «Dancing Queen» med en baby som skriker melodien på toppen. Da ABBA's team fikk høre låten, ble The JAMs beordret til å slette albumet. I håp om å komme til enighet med ABBA dro The JAMs til Sverige, uvitende om at ABBA bodde i England. Da The JAMs og ABBA aldri kom til enighet, dro The JAMs til en åker i Sverige og tente på de resterende usolgte kopiene av *1987*.

Hvordan lage en hitlåt

I 1988 dreper de sin egen gruppe med utgivelsen *Who Killed The JAMs?*. De endrer navnet sitt til The Timelords og gir ut låten «Doctorin' The Tardis» – en låt om *Doctor Who*. I The JAMs-stil samler de Doctor Whos intramelodi med Gary Glitters «Rock and Roll (Part Two)». Ford Timelord er kreditert som låtskriver og som «talentet» bak låten; dette er Jimmy Cautys bil, en 1968 Ford Galaxie.

«Doctorin' The Tardis» er en heslig låt. Teksten består av gjentagende roping av «Doctor Who» og andre referanser

til serien, og instrumentalen er foreldet og cheesy. Dersom en derimot er kjent med Cauty og Drummonds etos, vil en forstå at det er akkurat slik låten skal være: dårlig. Låten havnet på førsteplass på topplisten i England og på topp 10 i Norge. «Doctorin' The Tardis» sin suksess er JAMs kommentar på samtidsmusikkens overfladiskhet.

The JAMs understreker dette i 1988 med utgivelsen av boken *The Manual - How To Have A Number 1 The Easy Way*. Guiden går i dybden på hvordan en kunne skrive en hitlåt på 80-tallet og skildrer den engelske musikkbransjen på den tiden. Boken er en artig tidsskapsel, men også dobbelspråklig skildring og kritikk av musikkbransjens pengebegjær, samt samtidsmusikkens forutsigbarhet.

The KLF

The Timelords har toppet listene og delt sine hemmeligheter. Nå er det er på tide for The KLF å ta over Europa. Fra slutten av 1988 til 1991 utgir duo en rekke topp 10-singler, blant annet

«What Time is Love?», «3AM Eternal», «Last Train to Trancentral» og «Justified and Ancient». Roping, sampling og klisjéer var i denne perioden fortsatt til stede i musikken deres, men house og trance hadde gjort sitt inntog som de regjerende instrumentasjonsformene. I retrospekt var musikken i denne storhetsperioden overdreven og gjennomsyret av klisjéer, men en tydelig selvbevissthet og sjarmerende karakter gjør disse aspektene underholdene

«The KLF has left the building»

I 1991 blir The KLF invitert til å opptre på The Brit Awards. Idémyldringsfasen før showet bestod av bisarre idéer i overflod: Cauty og Drummond skulle kysse på scenen, Cauty skulle simulere samleie med sin kone og de skulle slippe en død ku ut i publikum.

Til slutt endte The KLF opp med å spille en kaotisk metall-versjon av «3AM Eternal» med det ikke så Brit Awards-vennlige bandet Extreme Noise Terror. Mot slutten av opptredenen tar

Drummond frem et maskingevær med blanke skudd og begynner å skyte mot publikummet. På etterfesten dumpet de en død sau ikledd et skilt med teksten: «I DIED FOR YOU – BON APPETIT». Subtil ironisering har nå utviklet seg til kaos, og budskapet var nå umulig å misforstå. The KLF hadde funnet veien ut av det brennende huset kjent som musikkindustrien.

I 1993 arrangerer Cauty og Drummond «The K Foundation Art Award», hvor folket fikk lov til å stemme på hvem som var den *verste* kunstneren. Duoens hadde med sitt eget bidrag *Money: A Major Body Of Cash*. Utstillingen besto av syv forskjellige verk hvor pengesedler var spikret til veggen og andre objekter. Cauty og Drummond satt så igjen med mange pengesedler. Hva skal man gjøre med én million euro i kontanter? Det logiske svaret, ifølge to musikkindustrihatende menn med litt for mye penger, var å brenne dem. I 1994 drar de til Jura, brenner pengene og gir året etter ut videoopptaket fra denne affæren i form av filmen «Watch The K Foundation Burn a Million Quid».

Operation mindfuck

Til tross for at Kevin Likes Fruits' karriere tilsynelatende kan virke som en rekke gjennomført idiotiske fylla-idéer, utfolder den seg holistisk som en stor metakommentar på musikkindustrien, penger og kunst. De anvender det discordianistiske kaoset i et kulturområde som har blitt kokt ned og sterilisert av den monetære gevinst. Samtidig tok The KLF med seg sjarm og karakter inn i et område hvor fabrikkerte opptredener regjerte. Enten det er musikken som kommenterer musikkindustrien, kunst som kommenterer penger eller penger som kommenterer kunst, var verkene deres alltid tvetydige og krysset kunstens grenser. For å sitere Richard King, var det som om «The KLFs studio var musikkbransjen».

FOTO: YEAR0001

Leandoer sitt semi-ironiske eksperiment både imponerer og kjeder.

TEKST: Aksel Henrik Lessum

Jonatan Leandroer, mer kjent under artistnavnet Yung Lean, har helt siden 2016 brukt jonatan leandoer96-aliaset til å publisere mer eksperimentelle og upolerte låter og album. På *Sugar World* ser vi et høyere ambisjonsnivå enn hva vi pleier under dette aliaset. Med både rockelåter og myke ballader hører vi Leandroer på en måte vi ikke har før, men om det funker, er noe usikkert.

Leandoer utforsker et lydbilde jeg ville beskrevet som P4-core, på et nærmest parodisk nivå. Første låt på albumet, «Nightmare Amusement Park», starter med et heslig 80-talls el-gitar-riff sammen med en neddopet og daff vokal. Rett før man gir opp og skrur av låten, bryter den opp i et strengparti

som er både sært og vakkert. Lignende skjer på låten «Rivers of Another Town», hvor et nesten komisk forsøk på en poplåt transformeres til noe vakrere. Dette er et triks bare en artist som Leandroer kunne fått til.

Låten «Blue Light» er ett av albumets høydepunkter. Den klarer å være en klassisk kjærlighetsballade samtidig som den ikke gir slipp på det surrealistiske lydbildet og den slappe sangstilen som Leandroer er kjent for, men ikke alle låtene klarer å treffe denne balansen. For hvert forsøk som treffer, så er det et som bommer. Dette resulterer i et album som ofte er tregt, gnålete og irriterende.

Det må nevnes at albumet er et samarbeid med den eksperimentelle artisten Frederik Valentin, som er kjent for sin semi-ironiske stil. Når man ser albumet i lys av dette samarbeidet, blir det tydeligere hva intensjonen med albumet er. Men det skal mye godvilje og tålmodighet til for å høre hele veien gjennom.

Det er vanskelig å si at dette er et bra album, men om man er villig til å vie tiden sin til det, er det mye å få ut av opplevelsen. Leandroer og Valentin har tatt en stor sjanse med dette prosjektet, og det var nok ikke meningen at alle skulle like det. Når eksperimentet funker, får man en musikalsk opplevelse jeg ikke tror man kan finne noe annet sted. Når det ikke funker, så ville jeg faktisk heller hørt på P4.

FOTO: Sony Music Entertainment

Selv om det er italiens rock er det fortsatt vestlig rock. Sjangeren har ikke endret seg siden vi slo på steiner og Hendrix brente gitaren, og endrer seg ikke med denne plata.

TEKST: Herman Østby

«**Når skipet er sunket**, vet alle hvordan det kunne vært berget» er et italiensk ordtak som kan omfavne denne middelmådige, råtne grapefrukten fra det høyhengende treet som produserte noe skikkelig muggent: *Rush!*. Måneskin, bandet som forventet seg spotlyset herfra (Roma) til månen, måtte dessverre mellomlande i middelmådig-land.

Først og fremst må det nevnes at det er lite italiensk på denne plata. «OWN MY MIND» er som en humpende, renslig og renavlet dromedar. Alt av rocken er her, men gørrkjedelig, og det sensuelle er like mislykka som ei eldre tante som prøver seg på striptease på

badet til eksen. Alt er bleikt og fullt av klor.

Når det er sagt, er ikke «TIMEZONE» bedre (ja, som du har merka er alle låtene i CAPS LOCK). Damiano David er kåt og aleine, som resulterer i en typisk syteballade uten nyanser. Den virker litt grisete, egentlig, fordi alt han vil er å pule? Det kunne vært verre, da, som med låta «BLA BLA BLA» hvor de prøver å håne den Britiske musikkindustrien. Det blir keitete og bittert, som noe Oasis kunne ha gjort.

På tross av tanken om at denne plata ikke kan lukte mer som svidd hårgele, blir den ikke bedre. De eneste gullkorna er «GASOLINE», med kul bass, og

«KOOL KIDS», hvor det høres ut som de har stjålet vokalen til Sleaford Mods. Alt annet er flaut. Trist er det også at bare én låt er på italiensk, «IL DONO DELLA VITA». Til tross for at språket leverer, er det like livløst som Pavarotti sine tånegler.

Til slutt vil jeg bruke enda et italiensk ordtak: «Det er de stille menneskene som gjør arbeidet». For det første har disse parasittene livnært seg på den gjennomsnittlige arbeidende bonde fra Italia. For det andre ligger det sannsynligvis industrielle markedskrefter bak produksjonen. For det tredje må du enten være engasjert, original eller stygg for å lage god rockemusikk.

FOTO: Jansen Records

Aiming for Enrike vender hodet oppover og menger seg blant skyene

TEKST: Simen Almaas

Det er hele tre år siden sist Aiming for Enrike slapp kraftsalven *Music For Working Out* – en plate som gikk i høygir fra start til slutt. Med *Empty Airports* får vi derimot et ganske annerledes prosjekt: Med deres siste album tar nemlig Simen Følstad Nilsen (gitar) og Tobias Ørnes Andersen (trommer/synt) ned tempoet et par hakk og leder oss igjennom en 75 minutter lang dagdrømmesyklus.

Plata åpner med den monumentale «Airports». De tre sammenhengende låtene byr på en høytsvevende reise der bakke og landskap gradvis åpenbarer seg. Svellende synthesizere og kløktig gitarspill legger i stor grad føringen for resten av albumet. Fra vemodige «Slopes» til surklende bass i «System 0» manøvreres vi gradvis gjennom en musikalsk reise utenom det vanlige.

I likhet med forrige album har *Empty Airports* en tydelig tematisk flyt. Tittelen inviterer til mange ulike tolkninger, men det er i stor grad mystikk som preger lytteopplevelsen. Tittelen henspiller også på disassosiasjonen mellom det store og det lille: nesten som å stå alene på en forlatt flyplass. Det er denne disassosiasjonen som gjenspeiles så godt i de store dynamiske skiftene gjennomgående på *Empty Airports*.

Den tidvis vemodige stemningen *Empty Airports* byr på, er også en full av angst, som i låta «Square Machine». Her når albumet ett av sine klimaks i et sammensurium av ulike rytmiske og melodiske tema som veves sammen, før det med ett opphører. Det er nettopp den sylskarpe musikalske

presisjonen som også gjør *Empty Airports* til en såpass spennende reise hvor ulike musikalske idéer kommer og går i en håndvending

Med en spilletid på 75 minutter er *Empty Airports* en doning av et album. Hvordan man tilnærmer seg albumet, avgjør derfor hvordan opplevelsen blir. Den lange spilletiden må likevel sies å gi en avkastning.

Aiming for Enrike er kanskje bare en duo, men at de makter å bære et album i over en time, er et vitnemål på deres allsidighet.

FOTO: Prepetual Novice

Caroline Polachek sitt nye album er en ode til begjæret

TEKST: Mats Fosdahl

Litt over tre år etter hennes debutplate, Pang, returnerer endelig Caroline Polachek på valentinsdagen med mer begjær å berette om. *Desire, I Want To Turn Into You* er et kreativt og fengende kjærlighetsbrev til enhver som elsker.

Åpningslåten «Welcome To My Island» er en kjærlighetserklæring. I teksten sammenligner hun seg selv med nymfen Kalypso og hennes desperate og noe destruktive begjær. Låten gir en smakebit på albumets mytologiske kjærlighetsorienterte tematikk og stil: et passende åpningsnummer. Dessverre svekkes låten noe i et rappnummer som ikke treffer. De resterende elleve sangene på *Desire* består så av høydepunkt etter høydepunkt.

Låten «I Believe» er en lyrisk og sonisk triumferende låt til venninnen SOPHIE, som hun uttrykker en tro om å bli gjenforent med. Polachek gjenoppfrisker en foreldet 90-talls-popstil med eleganse. Like etter følger «Fly To You» med Dido og Grimes. Polacheks vokaler seiler på toppen av en tykk og elegant atmosfære for å uttrykke en euforisk forening av to elskerne. Dido sitt innslag er ikke bare musikkhistorisk stilig, men også av god kvalitet.

Grimes, derimot, virker som hun synger på en helt annen sang. Låtene «Crude Drawing Of An Angel» og «Hopedrunk Everasking» er nødvendige meditasjonspauser. Låtene viker fra albumets fengende tendens og anvender heller en

nedtonet, ambient produksjon, som tilbyr lytteren intim nærhet. Polacheks odysse avsluttes med «Billions». Albumets rariteter og eksentrisme gjenspeiles i låten sine psykedeliske bilder og doudelaireske paradoksaliteter. Spesielt den vittige linjen «sexting sonnets/ under the tables» skiller seg ut. Låten beveger seg mot en storslått koring så fortryllende at den kan gi selv en misantrop gåsehud – en eksepsjonell slutt på et sterkt album.

I støyskrigens slagmark er *Desire* et friskt og kreativt pust en enkelt kan forelske seg i. Polachek har skapt et album som er fengende og underholdende, uten at hun behøver å ofre sin kreativitet. Med *Desire, I Want To Turn Into You*, har Polachek etablert seg som en av de beste innenfor pop.

ARKIV

Nr. 7 26 april 1990

Denne saken fra Under Duskens arkiv omhandler den suksessrike starten på ISFiTs første festival i april 1990. Studenter helt fra Egypt tok turen til Norge sammen med over 400 andre utenlandske studenter. De forteller om det gode samværet og vennene de fikk. ISFiT er en festival som har skapt minner siden dens start på 90-tallet.

STRIPE

TEKST OG ILLUSTRASJON: Victoria Lillejord Stenshagen

KVISS

KVISSMESTER: Kristoffer Hedman
Spørsmål og kommentarer kan sendes til kviss@studentmediene.no

1. Hvor mange pokémon var det i Pokémon Red and Blue?

2. Hvor mange boller selges på et gjennomsnittlig år på Espa bolleland?

3. I hvilket århundre estimerer vi at fastelavn startet?

4. Hva er tittelen på Jane Austens ufullførte roman som ble utgitt posthumt i 1817?

5. Hva er navnet på den norske kunstneren som er kjent for sine malerier av naturen og landskapet i Norge på 1800-tallet?

6. Hvilket element i det periodiske systemet har det høyeste atomnummeret?

7. Hvilket kunstverk av Leonardo da Vinci er kjent for sin sfumato-teknikk og for å ha en gåtefull og smilende kvinne på bildet?

8. Hva heter det høyeste fjellet i Afrika?

9. Hvilket land i verden har flest innbyggere?

10. Hva er hovedstaden i Australia?
11. Hva heter de fire nitrogenbasene som er byggesteinene i DNA-molekylet?

12. Hvilken kjemisk forbindelse gir chili sin karakteristiske styrke?

13. Hva heter verdens største ørken?

14. Hvem vant nobelprisen i litteratur i 2021?

15. Hva er hovedstaden i Bhutan?

16. Hva heter øyen som er delt mellom Norge og Sverige?

17. Hvem er verdens eldste levende menneske ved utgivelsen av dette magasinet?

18. Hvilken planet er den minste i vårt solsystem?

19. Hva er navnet på den første satellitten som ble sendt opp i rommet av Sovjetunionen i 1957, og som markerte begynnelsen på romalderen?

20. Hva er alltid foran deg, men kan ikke bli sett?

1) 151 2) 1,7 millioner 3) 1500-tallet 4) Sanditon 5) Johan Christian Dahl. 6) Oganesson, tidligere ununoktium, med atomnummer 118 7) «Mona Lisa» (også kjent som «La Gioconda»). 8) Killimanjaro 9) Kina. 10) Canberra. 11) Adenin, cytosin, guanin og tymin. 12) Capsaicin. 13) Antarktis 14) Abdulrazak Gurnah. 15) Thimphu. 16) Hovedøya 17) Kane Tanaka 18) Merkur 19) Sputnik 1. 20) Fremtiden

Hvilke storm er du?

ILLUSTRASJON: Emilie Myrene Stokke

0–5 poeng:

FRANK: Du vil kanskje gjerne defineres som en storm, men kastene dine er like sterke som studieviljen

6–10 poeng:

BERIT: Du var stor i din tid, men nå er det få som husker deg.

11–15 poeng:

DAGMAR DEN VILLE: Med 240 km/t i kastene så er du virkelig en storm man ikke skal kødde med.

16–20 poeng:

OTTO: Du tar både landet og media med storm. Bra for deg!

Spitbloggen

Spit; fra Tiktok.Trondheims slayeste presse

SHitFIT klare for dvale

SHitFIT 2023 har hevet ut alle utlendinger og går å legger seg de neste to årene. Hotvett er lei og vil at noen andre skal ta over.

- Nå er det slutt. Hadetbra. Lykke til 2025.

Hotvett forteller at nå som de tilslutt fikk 400 sengeplasser til utlendingene, er vertsfolka allerede påmeldt til 2025. Faktisk får ikke de nåværende vertene lov til å forlate landet, i fare for at de ikke skal kunne delta til neste festival.

- Jeg lager regla fram til mars, så synd for dere.

I andre nyheter: Det mangler 5 utenlandske studenter.

De vil ikke hjem eller så fryste de ihjel på snødagen, fortalte Hotvett

Samfundets nye diktator skal «velges»

Tirsdag 7. mars skal en ny leder «velges» på Samfundet. Til nå har spitdvergene kun hørt om to kandidater: Sess Bamsebarn Fargeberg og Sebbs Veslenasjon. Nåværende Samfundetleder Una ONSrud forteller i et hemmelig møte med Odd Reitan, at hun skulle ønske hun hadde fått noen litt mer kompetente og lojale småbarn å verve til ledervalget.

- Jeg hadde hatt lyst til å selge oss til Club4. Både lol og kjærestegaranti på stereoider liksom, sa hun til vår høyeste, høye leder.

Fargeberg og Veslenasjon forklarer Fitteblekka at de ser fram mot ledervalget og at de aner fred og ingen fare. De planlegger å snakke om så radikale og framtidretta

- Samfundet bør få en tydelig språknorm, klinenorm og anti-borgerskapsrevolusjoner, forteller Fargeberg spontant, så fort en journalist nærmet seg henne.

Nynorskvern, tall og nordisk blei nevnt, men journalisten forsto ikke nok til å gidde å skrive det ned. Fitteblekkas utsendte forsto at hun skulle omgjøre Samfundetdiktaturet til «eit opplyst einvelde Mao verdig», hva nå enn det betyr.

Veslenasjon fortsetter og ønsker seg en kultur om en høynet Ole Paus kultur, hvor «Mitt lille land», til ære om seg selv: Vesleland. Samtidig ønsker han å endre styreform til et autokratisk oligarki i «samme stil som det er i dag».

- Selv ønsker jeg forøvrig å slå ned på arroganse, og øke kvoten av vestlendinger og spesifikt bergensere, den stolteste rase, i studentfrivilligheten, sier Veslenasjon før han så pakker ned fanen hvor det står «Norge ut av Hordaland», for å diskutere løsrivelsesplaner med Fargeberg.

ONSrud har planlagt ledervalget sammen med leder i Fininsstyret Dag Herrem, slik at kandidatene får et passelig utvalg utfordrene spørsmål.

- Vi skal dekke nybygg, terskelen for å uttale seg på Talerstolen (den er for lav), og kritikk av møtet (det er altfor ofte skryt), ramser Herrem opp. Han kunne også avsløre for Fitteblekka at han selv har funnet flere døde kjæledyr under nybyggingen på den gamle fengselstomta.

- Jeg har funnet to katter, en kanin, ei ku og en hest, men ingen hund. Hvor er hunden begravd, lurar nå jeg på, avslutter Herrem.

Registrerer:

...at ikke skriv for kort eller for langt
...at verden er din skøytebane
...at shitfit er i gang
...at hvem skulle visst
...at har du hørt om isfit????????
...at ikke jeg heller
...at Rita Ottervik hyller KUKA under shitfit
...at femiheksa er sint damer ikke vinner musikkpriser
...at femiheksa har droppa ut av mustek
...at værballonger er farlige
...at usa spiller live action bloons
...at giskes lokallag spres fortere en cordyceps
...at trollmannsimulator er gøy
...at trollmannsimulator er massebord
...at pauseinnslag på det Runde Raude:
...at mistillit og nyvalg
...at hørte at hvite nasjonalister sier «jeg er ikke rasist, men»
... at hørt litt kjent ut eller, Samfundetstyret?
...at romerike fortsatt eksisterer
...at paven er romerrikets keiser
...at det er nå EU
...at EU ligger i Lillestrøm
...at driter i Hovedbygget
...at driter i Hovedbygget
...at gløs har bedre dritt enn dragvoll
...at vi er på dag 23
...at når finner du meg NTNU-veker?
...at neste dusk vil inneholde fitteblekkaredaktørs ick-liste
...at runk meg til du kommer
...at debattredaktør er fortsatt singel
...at ingenting slår evige spit-vitser
...at valentines skjedde
...at plis date oss
...at finner stevnemøtet på biblioteket
...at vi tar kun grønne penner
...at mann med plysjbøttehatt i mellom singel og i forhold
...at du er vår helt
...at hvem video klarer å finne på gata
...at det klarer de fleste etter en sein natt på Samfundet
...at har du med deg en asylsøker eller en shitfit-deltaker
...at fant NTNU-styret på gata
...at de glemte å gi seg selv kontorer i campusprosjektet
...at haha neida, det var lesesal plassene som gikk
...at masterstudenter får sitte i gangen
...at bachelorstudenter i hagen
...at årsstudiumsstudenter hva er det?
...at biologisk diversitet anskaffes ved å begrave hund i høgskoleparken
...at det er der den ligger
...at biodiversitet schmiodiversitet
...at heller bingodiversitet
...at gleden av å rope BINGO

Utgavens dyr: (Spion)albatross (kjent på kinesisk som «værballong»)

krkrkrkrkrkrkrkrkrkr Er det et fly? Er det en værballong? Nei, det er rett og slett en fugl. Kun en fugl. Jajaja, her det det bare fugler i gården her, ja. *iha iha iha iha* Intet spionutstyr er å kunne spores opp på denne fuglen, neineinei, Reitan. Du er trygg. *vrrrrzzzzzt* Albatrossen setter seg på Reitan-skiltet. Heeeeeeelt trygt. Yesyes, kun en fugl.

Med en antenne i nebbet. Og blinkende røde øyne. Albatrossen har slike røde øyne. De ser triste, kinesike operaer, fordi de er masochister. Kun en albatross her.

KOSMORAMA

TRONDHEIM
INTERNASJONALE
FILMFESTIVAL

6.— 12. MARS 2023

**EN UKE
MED FILM
& FEST**

PRINSEN KINOSENTER BILLETTER KJØPES PÅ [KOSMORAMA.NO](https://kosmorama.no)

